40'ının da Kulpu Kırık 40 Türk

16+

AHMET ŞERİF İZGÖREN

40’ının da
Kulpu Kırık
40 Türk

AHMET ŞERİF İZGÖREN

40’ının da Kulpu Kırık 40 Türk©
Ahmet Şerif İzgören
Genel Yayın Yönetmeni / Gaye Dinçel
Editör / Tuğba Bademci, Tuba Karaman
Düzelti / Tuğba Yıldırım
Mizanpaj / E. Bahar Mete
Kapak Tasarımı / İnova Tasarım
Yayın Ekibi / Gül Balcı, Ahmet Şahin, Timuçin Karakuş, Demet Uyar, Altınay Çelik
Kitaplarımızla ilgili görüşlerinizi www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizde belirtebilirsiniz.

AHMET ŞERİF İZGÖREN

Ahmet Şerif İzgören, 1965 yılında İzmir'de doğdu. Kuleli Askeri Lisesi'ni, ardından 1987'de Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dil Bilimi Bölümü'nü bitirdi. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde üsteğmen rütbesine kadar görev yaptı.

1991 yılında TSK'dan istifa ederek ayrıldı ve Ankara Üniversitesi TÖMER'in Bursa'daki kurucu müdürlüğünü yaptı. Daha sonra özel sektörde iki şirkette genel müdürlük yaptı. 1996 yılında kendi işini başlattı ve hâlâ devam etmektedir. Şu anda üç şirketin yönetim kurulu başkanı ve ortağıdır. Bu şirketlerin yönettiği markalar: İzgören&Akın, Elma Yayınevi, 3b Çözümler, İzgören Yayınları, Academy International ve blogmabilgi.com'dur.

1998-2003 yılları arasında, İngiltere'deki Northampton Üniversitesi Sunley Management Center'la iş birliği projesini yürüttü. 2001 yılında, bir yıl KKTC'de Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevinde bulundu. İngiltere, Danimarka, Almanya gibi ülkeler de dâhil olmak üzere bini aşkın eğitim ve seminer verdi. Ülkemizdeki "dürüstlük", "iş kalitesi" ve "girişimcilik" değerlerini eğitimler vasıtasıyla yaymayı hedeşeyen ve iki temel ilkesi "yurt sevgisi" ve "hoşgörü" olan Türkiye Uğur Böcekleri Projesi'nin kurucu liderliğini yaptı. Proje bünyesinde eğitici eğitimi alan gençler tarafından SHÇEK yurtları, cezaevleri, ilköğretim okulları ile Anadolu'nun birçok kasaba ve köyünde 80.000'i aşkın vatandaşımı- za ücretsiz eğitimler verildi. Proje hâlen devam etmektedir. Kendisi mavi uğur böceğidir. www.izgoren.com'dan Ahmet Şerif İzgören'e, www.ugurbocekleri.org'dan Uğur Böcekleri'ne ulaşabilirsiniz.

Yayımlanmış Kitapları

- UÇAN HALI BABAM/ Ahmet Şerif İzgören
- BİR TÜRK ZABİTİNİN ANILARI / Ahmet Şerif İzgören
- SARI SİYAH / Ahmet Nacar & Ahmet Şerif İzgören
- 40’ININ DA KULPU KIRIK 40 TÜRK / Ahmet Şerif İzgören
- ŞU HORTUMLU DÜNYADA FİL YALNIZ BİR HAYVANDIR / Ahmet Şerif İzgören
- AVCUNUZDAKİ KELEBEK / Ahmet Şerif İzgören
- SÜPERMEN VE U⁄UR BÖCE⁄İ / Ahmet Şerif İzgören
- HIDIR KİŞİSEL GELİŞİYOR / Ahmet Şerif İzgören
- SÜPERMEN TÜRK OLSAYDI PELERİNİNİ ANNESİ BA⁄LARDI / Ahmet Şerif İzgören
- DİKKAT VÜCUDUNUZ KONUŞUYOR / Ahmet Şerif İzgören
- İŞ YAŞAMINDA 100 KANGURU / Ahmet Şerif İzgören
- GELECE⁄İN ORGANİZASYONUNU YARATMAK / Ahmet Şerif İzgören
- EŞİKALTI BÜYÜCÜLERİ / Ahmet Şerif İzgören
- MOKS / Ahmet Şerif İzgören
- KÜÇÜK BEYAZ U⁄UR BÖCE⁄İ / Ahmet Şerif İzgören

Kırlangıçları hep çok sevdim.

Ayvalık'ta bir açık hava otelindeyim, resepsiyon da açıkta. Resepsiyonun köşesinde bir kırlangıç yuvası var; üç yavru, kafalar dışarıda, gagalar açık. Anne ve baba gidip gelip yiyecek getiriyorlar ve ayrı zamanlarda geldikleri için birbirlerini görmüyorlar. Anne birinci yavruya yem veriyor, birazdan baba gelip ikinciye, anne tekrar geldiğinde üçüncüye, baba gelip birinciye. İnanılır gibi değil, sırayı hiç şaşırmadılar: ADALET.

Akşama doğru sudan çıktım, baktım yuvaya siyah bir kedi yaklaşmış. O ufacık ana baba canhıraş bir şekilde dalıp, çıkıp kediyi uzağa kadar kovaladılar: CESARET.

Otel sahibi şunları anlattı: Bahar başlarında göçten döndüklerinde yuvanın bulunduğu bölümün kapalı olduğunu görünce, resepsiyon görevlisinin kaldığı odaya girip çıkıp onu uyandırmışlar; sonra da resepsiyona uçup kepenkleri kaldırtmışlar: AKIL.

Sabah su içmek için fıskiyenin üzerinde dolaşıp çığlıklar atıyorlardı, ta ki fıskiye açılana kadar: İLETİŞİM.

Yuvalarını öyle bir yaparlar ki yıllarca dayanır: KALİTE.

Yazları sıcak ülkelere göç ederler: YENİLİK.

Onların yaptığı yuva, diğer kuşların saman çöplerini üst üste koyarak yaptığı dingildik yuvalara hiç benzemez. Benzer bir yuva yapabilen başka kuş yoktur: FARKLILIK.

Hiç kırlangıçları bir yerde pineklerken hatırlıyor musunuz? Devamlı uçarlar: ÇALIŞKANLIK.

İnanılmaz hızlıdırlar, su zerresini havada yakalarlar: HIZ.

Binlerce mil uzaktan hep aynı yuvaya dönerler. Ömürlerinin sonuna kadar yuvalarına bağlıdırlar: YURT SEVGİSİ.

Kırlangıçları hep çok sevdim.

Ahmet Şerif İzgören

Can Arkadaşlarıma

Oğlum, siz var ya, çok iyi arkadaşsınız. Bunu, Antalya'ya bir buçuk saat rötarlı uçarken, üzerinde "çöpünüz için" yazan kâğıt torbaya yazıyorum. İyi dostlarım var şimdi, benden büyük, küçük. İyi dost gibisi yoktur, gerçekten. Arkadaş ise ayrıdır. Sizle şahane günler geçirdim. Allah beraber yaşlanmayı nasip etsin. Bu nadide kitabı, siz beraber büyüdüğüm arkadaşlarıma ithaf ediyorum:

Erhan, Cemal, Şino, Musti, Mehmet, Ali Mahmut, Mücü, Ati, Tuk, İğde, Hasan, Metin (Bak Kürt yazmadım.), Nevzat, Nuri, Hakan, Hakan, Ali, Hıdır, Şahin, Osman, Orhan, Zafer, Temel, Apo, Melih, Töngür, Kemal, Talat, Bülü, Ferhat, Özgür, Şenol, Öner, Feli, Murat, Seyfi, Ahmet Ürey, Ahmet, Ali Kuyumcu, Şükrü, Ümyan, Selçuk, Ömer.

Kesin, kitap çıkınca "Tüh be, şunu unutmuşum" diyeceğim. Sonraki baskıda eklerim ama yazmamışsam bil ki aynı ortamlarda yaşamışız ancak bir şekilde tam bir kader birliği yapmamışız. Sen, bana "Niye yazmadın?" diye sorma. Biz bu delilerle çok şey yaşadık; beraber ceza aldık, dayak yedik. Bunlar adamı hiç satmazlar, çok güvenilirdirler, özleri sözleri birdir, zor zamanında yanında olurlar. Sen ya öyle değilsin ya da öylesin ama çocukken tanışmadık senle. İş hayatında böyle bir şey olmuyor pek. "Hiç kız arkadaşın yok mu senin?" diyeceksiniz. Var ama onlar başka. Onlar bu ortamlara uymaz. Bu adamların yanına yazılmaz, bunlar sırdaşım benim. Kızlarla ağaçtan meyve çalamazsınız, kızlarla kampta sürünemezsiniz, kızlarla birbiriniz için dayak yiyemezsiniz... Hem bunlarla evlenme ihtimalin, öpüşme durumun yok, sadece arkadaş olduğun için arkadaşsın, çok harbidirler. Yalnız bir sitemim var. Bir kitap da siz yazıp bana ithaf edin arkadaş, öyle oturuyorsunuz kukumav gibi.

ÖNSÖZ

Farklıyız biz bu adamlardan.

Niye mi? Kiralık ev ararken deseler ki “Bu evde zombi varmış” ya da “Kurt adam yaşıyormuş civarda”, hiç korkmaz bizim millet. “Hadi len” deyip geçer. “Vampir varmış civarda” falan de, bunu da sallamaz. Ama “Abi apartmanın altında ‘yatır’ varmış” dersen evi kimseye kiralayamazsın, rengi çekilir adamın.

Yatırdan korkar bizim millet, Drakula’dan korkmaz.

Bu bir mizah kitabı.

“O adamlarla bizim yanlış yanlarımız bir araya gelse ne olurdu?” sorusunun yanıtı gibi bir şey.

Nasılsa biz Avrupa Birliği’ne giremeyeceğiz, onları bir Türk Birliği’ne alalım da görsünler günlerini, dedim.

Ben yazarken çok güldüm. Hayattan keyif almayan, her şeyin eksiğini gören bir adamsanız aman okumayın kitabı. Diğer türlü çok seversiniz zaten.

Dostlukla...

8 Mayıs 2010

Saat 15:50

Antep-İstanbul uçağı

ÖRÜMCEK ADAM

Örümcek Adam, Türk olsaydı... Ya topal kalmıştı ya da öldüydü.

Nasıl mı?

Şimdi bu, gökdelenlere falan tırmanıyor ya, hani bunun kahramanlığı bu ya, tırmanarak işi götürüyor. Bir kere Türkiye'de gökdelen falan kısıtlı. Bu da mecburen, daha çok apartmana, dört katlı kaçak villaya tırmanacak.

Amerika'da tırmandığında, herkes kim kime, dum duma.

Burada biri apartmana tırmanacak olsa ortalık ayağa kalkar.

"Şahin Abilerin apartmanına hırgız giriyor. Yetişiiin!" Bütün mahalleli doluşur. Elde odun, levye, Allah ne verdiyse... Şimdi yan apartmana kaçsa olmaz. Oranın çatısı, balkonu da dolu.

– Gel gel gel, buraya gel de verem ağzını burnunu eline.

– Polis çağırmayın oğlum. Bunun polisi, karakolu ben olacağım inşallah.

– Len röntgenci.

– Abi, bu ölü sevici olmasın?

– Burada ne işi var lan, morga gider o zaman. Röntgenci bu.

– Bak nasıl tırmanıyo şerefsiz, gurbağa gibi. Gurbağa adam diyelim buna.

– Hıdır Abi, kurbağa tırmanamaz ki yengeç o.

– Doğru, Yingeç Adam olsun.

– Güzel isim oldu.

Şimdi ağ atarak da kurtulamaz. Ağla maksimum 5-10 kişiyi yakalarsın, oysa 100-150 kişi toplanır seni dövmeye.

Hadi bir şekilde karanlığa aktın, kimse görmedi.

Bu sefer de dış sıvalar çürük, idareten yapılmış. Apartmanın sıvasıyla birlikte altıncı kattan çat diye yapışırsın yere.

Hastaneden çıkamaz Yengeç Adam.

TOM VE JERRY

Kesin katil olurlardı.

Niye mi?

Çizgi filmde biri diğerine çelme takıyor, diğeri de onu muz kabuğunda kaydırıyor, başından aşağı su döküyor ama beş dakika sonra hepsini unutuyorlar ya.

Türkiye’de bu olacak, direkt kavga çıkar. İşin ilginci, fare de geri adım atmaz.

“Biz ufak tefeğiz. Bela çıkarsa ilk bana bir şey olur” demez. Direkt dalar.

Hani koyuna rakı içirmişler, kurdun adresini sormuş ya...

Bizim milletin kedisi, köpeği, faresi sanki doğuştan Hopdediks misali, alkol kazanına düşmüş.

Bir de olay Tom’la Jerry arasında kalmaz.

Tom’un halasının oğlu, dayısının oğlu, diğer akrabaları toplaşır, hep beraber giderler Jerry’nin üzerine.

– Bizim hala oğlunu peynir yirken döğmüşşün len, kalıbından utan dürzü, el kadar fareyi dövmeye utanmadın mı?

– Dik dik bakmasaydı o da.

– Görürsün sen bakmayı, bakmamayı.

Sülaleler birbirine girer. Arbedede biri çeker kelebeği, birini bıçaklar. Sonra 15 sene kan davası.

“Peynir yerken enseye vurdu” diye iki taraftan sürüyle ölü, katil...

15 yıl sonra aşiretler toplanır. Kırk kuzu, altı çuval pirinçle barış yemeği yapılır, barışırlar ama Jerry, F tipi cezaevinde ve Tom da toprak olmuştur.

Ta bir sonraki “Ne baktın birader dik dik, hiç mi peynir yiyen fare görmedin?” lafına kadar barış sürer.

“LÖÖSST”

Uçak adaya düştü, alayı Türk.

Bir kere, adada yiyecek var mı, yok mu diye bakmadan daha düşer düşmez “Hayatta kalacam” düşüncesiyle yolcu yemeye kalkan olurdu. İnanmayan varsa gitsin tatil köyüne, bizim arkadaşların (bir de Ruslar) açık büfe görünce nasıl uçak kazazedesine dönüştüğünü görsünler.

Şimdi, dizi film şu replikle başlardı (orman sahnesi, adamın arkası dönük):

– Michael: Abi arkanda ayı var.

– Hurley: Haa yedik biz de.

– Michael: Abi hem de kutup ayısı.

– Hurley: Güney Kutbu mu, Kuzey Kutbu mu? Ehiy ehiy. (Akabinde ayı Hurley’i yer.)

Sonra Sawyer ve Jack, Kate için ince ince çekişiyorlar. Kız da ona öpücük, buna cilve hesabı, bunları hafiften idare ediyor.

Sawyer da, Jack de Türk olsa; odunla, tuğlayla, sopayla yirmi defa girdilerdi birbirlerine.

– Yengene sarkma olum.

– Leen doktorum diye bana hava yapma, dalarım. Kız, ya benim olur ya kara toprağın.

Jack doktor ya, Türk olsa adada yarım gün doktorluk yapıp öğleden sonra kendine sazdan, bambudan yaptığı muayenehanede çalışırdı. Bir de ufak tefek operasyon yaparak adadakilerden bıçak parası alırdı.

Adanın her tarafında iplere asılı çamaşır, çorap ipleri olurdu. Her sahili, bir kişi gecekonduyla kapatırdı, kimse giremezdi o sahile.

Bu Jin'le Sun var ya, adada kaldıkları süre boyunca kimseye Koreli olduklarını anlatamazlardı bir türlü. Gözü çekikse bizim için Japondur arkadaş.

– Leen Capon.

– Ben Koreliyim, Kore, Kore.

– Ya Capon, len sende göz kapağı yok ya, çapak da olmuyordur sende, ehi ehi.

Benjamin Linus'un devamlı bir planı var, çok zeki ya. Adamı ayakta uyuturlardı.

– Ben, harbiden çok zekisin olum. "The Others"ın, alayı zeki zati.

– Sağ ol. Bak, bi planım var.

– Ben, abi planı bırak da, sende serseri bir para varsa bana üç bin dolar versene, haftası dolmadan öderim abi.

– Adada ne yapacan borcu, nereye harcıyacan?

– Haftaya veririm abi, sen ver de.

Dolandırırlardı o zeki Benjamin'i, "aldın-verdin" derken.

Sonra John Locke'ın ayaklanması, kötürümlükten kurtuluşu, zenci kadının da kanserden kurtuluşu... Altı sezonda Amerikalı çözemedi, bizimkiler birinci sezonun sonunda çözerlerdi.

– Adada yatır varmış abi!

Millet bir tümsek buldu mu oraya çaput bağlardı: Dharma Baba Türbesi.

– Valla Caponların çocuğu olmuyormuş.

– İşte Jin var ya, kuşu ötmüyormuş bunun. Capon kız buraya adak adamış, mango kavunu kesmiş, çekirdeklerinden üçünü gömmüş türbeye, birini de Jin’e yidirmiş. Adam gümbür gümbür alimallah, bunu gebe bırakmış işte.

– Bizimkine bi ağaçtaki kadar tropik meyve çekirdeği gömmek lazım, ancak coşar.

– Ehi ehi…

Tabii diziyi bizimkiler çekeceği için dizi böyle hızlı gelişmezdi. Yanlış anlamalar, göz süzmeler, ikide bir manasız diyaloglar. Devamlı bir “Aşk-ı Memnu” tarzı aldatmalar... Dizi başlamadan, dizi kadar özet...

Dizinin girişine kocaman bir jenerik yazısı:

– Dikkat daş düşebilü, ayu (kutup) çıkabülü.

Dizi miziğini de Kıraç bestelerdi.

Ayrıca halk, en çok Benjamin Linus’u takdir ederdi: “Başkan olacak adam, yiyo ama çalışıyo”. Ayrıca Charlie, Charlie Dayı olarak geçerdi ve devamlı felsefi laflar ederdi: “Siyah duman olmakla çevre yer bir olmaz yiğenim”.

Yurdum Manzaralar

SÜPERMEN FANTEZİ NO: 1

Süpermen, Türk olsaydı...

Uçamazdı.

Harbi söylüyorum, uçamazdı.

Niye?

Bizde çocuğa karşı sevgi, feci bir korumacılığa dönmüş durumda. Anne babanın çocuğuna bakışı, çocuk beş yaşındayken de, velet kırkına geldiğinde de aynı.

Süpermen, Türk olsaydı, onun pelerinini annesi bağlardı.

“Koçuuum telefon kulübelerinde rezil olma, gel ben bağlarım.”

Pelerinini halasıgil örerdi (haroşa).

Evladım karda kışta bu pelerinle uçulur mu? Bak, sana ördüm ben. (Kenarında dantelli tığ işlemesi var, rahmetli babaannesi çeyizi için örmüş.)

Boynunda cevşen duası var, siyah deri kayışlı. Komşular fanilaya nazar boncuğu takmış, yalnız kriptondan yapılmış, o yüzden uçarken üç dakikada bir konuyor.

Bir elinde Çağdaş Marketler torbası, onda yolluk (sigara böreği, yalancı dolma, haşlanmış yumurta) var. Diğer elinde iç içe iki torba, dışarıdan görülmesin diye çünkü temiz iç çamaşırı var içinde.

Konu komşu toplanmış, arkasından su döküyorlar.

Kafasında yün bere var, üşümesin diye ponponlu. Küçük kız kardeşi örmüş. Abisi hem Altay hem de Beşiktaş taraftarı.

Tam uçuşa geçerken arkadan anası bağırıyor: “Yavrıııım varınca çaldır”.

Sen olsan uçabilir misin?

Uçamazdı. Hatta uçak korkusu olurdu. Bu baskıdan, stresten İrritabıl Bağırsak Sendromu olacağından otobüse de binemezdi.

Her yere trenle giderdi.

Tabii aile toplu olarak garda, uğurlamada... Anne hönkürüyor: “Taşa, soğuğa oturma yavrıııım, cırcır olursun alimallah”.

AVATAR

Bizimkilerden iki kişi torpil morpil buldu, araya milletvekili girdi ve bunlar, Avatar oldular. Normalde bunlar, aralarına insan kabul etmiyor, biliyorsunuz. Ama bizimkiler standart insan davranışı göstermediği için bir şekilde kabullenmişler bunları. Bizimkilerin ilk işleri gereksiz rekabete girmek olur. Bunlar uzun, dalyan gibi ve bizimkilerse ufak tefek ya, direkt gurur yaparlar.

– İsmet Abi.

– Hı...

– Abi bakma, bunların öyle iri olduğuna, kof abi bunlar.

– Oğlum kof dediğin adam üç metre, kodu mu oturursun.

– Öyle deme abi, yürek yok bunlarda. Bak, öyle çiçek böcek peşinde bunlar. Sırf artist abi. Hepsinin yüzlerinde boya, imaj falan... Gerçek bir kavgada tırsar bunlar.

– Haydar, adamların hayatı savaşla geçmiş, yer oğlum bunlar seni.

– Yok, abi yannış bakıyon sen, öyle yürek gerektiren bir durumda açık mavi olur bunların rengi.

– Haydar ne yürek durumu? Geçenlerde adamlar uçurumdan uçan ejderhaların üstüne atladı. Sen kaldın kayalıkta, titredin hazan yaprağı gibi.

Sessizlik...

– Abi şimdi o ayrı bir durum. Ben memlekette de hiç uçağa binmem, sevmiyorum öyle kuş falan, tüylü tüylü, içim gıcıklanır benim.

– Peki, tamam döversin alayını bunların sen.

– İsmet Abi!

– Buyur!

– Abi bu ejderhalara uçarken saç takıyo ya bunnar.

– Hı…

– Abi, aslında tüp taktıracan. Hayvanın çekişi düşer biraz ama daha uzun uçar, yakıttan tasarruf sağlarlar.

– Haydar sen nasılsa uçmuyon, sana ne elâlemin kuşundan?

– Abi bak, bi tane tüysüz kuş bul, atlamazsam uçurumdan ne olayım.

– Tamam Haydar. Denk gelirse öyle Bioxcinsiz hayvan, hemen seni arayıp “Gel, uçuruma, alttan kel ejderha geçiyor” derim.

– İsmet Abi, bak, şu karı bizi kesiyo, geldiğimizden beri hasta oldu bize.

– Haydar, karı 3 metre. Naapsın bizi?

– Bıkmıştır abi bu maviliklerden. Bi de bıyığa da hasta olmuştur bence.

– Tüyden huylanıyo olmasın.

– Abi kapatsak o konuyu.

– Haydarım hiç yemiyosun bu envai çeşit meyvelerden.

– Abi, dinimizce haram maram olabilir.

– O domuz.

– Abi, bunlar da mekruh falan olabilir.

– Ya meyvenin nesi mekruh olacak? Ye işte.

– Abi bilmediğim şeyi yemem, alışık değilim. Yok mu Amasya elması, deveci armudu burada? Canım nasıl çekti biliyon mu?

– Kardeşim ömrünce görmediğin meyve, sebze var. Sen Kastamonu sarımsağı aranıyon.

– Özlemiyon mu abi sen de memleketi?

– Haydar, yalvar yakar oldun gidelim oraya, süpermiş diye. Geldik. Şahane, cennet... Sen yine huzursuzsun, mutsuzsun.

– Göçebe ruhu var abi bende.

Sessizlik…

– İsmet Abi!

– Hı...

– Abi Kurban Bayramı yaklaşıyor, ne yapacağız?

– Seferiyiz yavrum biz.

– O Ramazan'da oluyo abi!

– Eee...

– Abi kessek ya şu mavilerden bi tane.

– Oğlum, onlar dostumuz. İnsan dostunu yer mi?

– Abi sevmediğimiz birini keseriz. Şu prensese takılan dürzü var ya, onu “Gel gezecez” diye götürürüz kuytuya, yıkarız yere, ben üç bacağını bağlarım, veririz bıçağı, bir yıllık et sucuk çıkar ondan.

– Haydar, harbi ağlayacağım birazdan.

– Abi bak, hadis var.

– Yazma şimdi, uydurma. İnsan dostunu keser mi?

– Abi bak, Türkün Türkten başka dostu olmaz, biir.

– İki ne?

– İki yok.

– ?

– İki var. Abi, bunnarın da kuyruğu, kulağı var. Ne farkı var inekten, camıştan. Bunları da anlamıyoz, büyük başları da anlamıyoz.

– O senin mandalığından. Dil öğretmeye kalktılar, "Ben konuşamıyorum ama okuduğumu anlıyorum" yalanına girdin. İlk derste "'must' ile 'have to' arasındaki fark ne?" diye sordun. Onlar Türkçe öğrendi, sen Avatarca öğrenemedin.

– Abi bunlara küfür öğrettim ben, biliyon mu?

– ?

– Ağaca çük diyolar, ehiy ehiy. Geçen, gızın teki "Çüke tırmanalım" dedi. "Sen tırman, ben gelmiyim" dedim, ehiy ehiy.

– Haydar acayipsin oğlum.

– Kah kuh…

– Bana bak, meyve yemiyon günah diye, adamları yemeye kal- kıyon.

– Abi, kurbanda diyorum ben sana. Hem et ayrı, et olmadı mı doymuyom ben.

– Ben gidiyorum Haydar.

– Abi sen git, ben bunlardan biriynen evlenip vatandaşlık alacam.

*

Bizimkiler Avatar olsaydı, tıpkı böyle olurdu.

Yurdumdan Manzaralar

ALEX FERGUSON

Adam İngiltere'de Sör unvanı almış, başarıdan başarıya koşmuş bir teknik adam. Bizde teknik direktör olsa âleme rezil olurdu. Hiçbir takımda tutunamaz, takım takım dolaşırdı. Altı ay bir Anadolu takımı, (en fazla) iki ay başka bir Anadolu takımı... Gazeteciler bunu devamlı gagalardı. "Bir kere karizmatik değil kardeşim, oyunu okuyamıyor, takıma da hâkim değil" lafları gırla giderdi.

Gazetecilerin hepsi teknik direktör –futbolcu olmak isteyip olamadıkları için –bu da onların hayal edip yapamadıkları işi yaptığı için– sinir olurlardı Ferguson'a ve "Takımı motive edemiyor" yazarlardı.

En teknik eleştiri de Erman Moroğlu'ndan gelirdi: "Bunu bi şey edeceksin, bak bi daha takımı yanlış çıkarıyor mu sahaya".

Bu, İskoç kırması İngiliz ya, mesafeli tabii. Taraftar da sevmeyecekti kesin adamı:

– Eller cepte, cak cak çiklet çiğniyor herif. İnsan kendini paralar arkadaş. Bak Yılmaz Vural'a.

– Yalnız abi, onun motivasyon da hep dört–beş hafta kadar. Hiç istikrar yok.

– Olsun kardeşim, antrenör şöyle bir çizgilerin dışına çıkacak.

Bu şimdi İskoç ya, cimri tabii, tribün liderlerine para falan da yedirmez. Öyle olduğu için ilk maçtan itibaren paso küfür yer.

Küçük şehirde valiye, emniyet müdürüne, belediye başkanına yalakalık yapmazsan tutunamazsın. Bu, iki ayda bir tayin görürdü.

Adam 24 yıldır Manchester United'ın başında. Trabzonspor, 24 yılda 32 teknik direktör değiştirmiş. Adam Manchester United'ı başarıdan başarıya koşturmuş, Sör olmuş. Fatih Terim ise İmparator.

Aleks Ferguson, Türk olsaydı; anla artık sen onu, gazetelere şöyle yalvarırdı: "Büyük takımlar beni görsün".

Yurdumdan Manzaralar

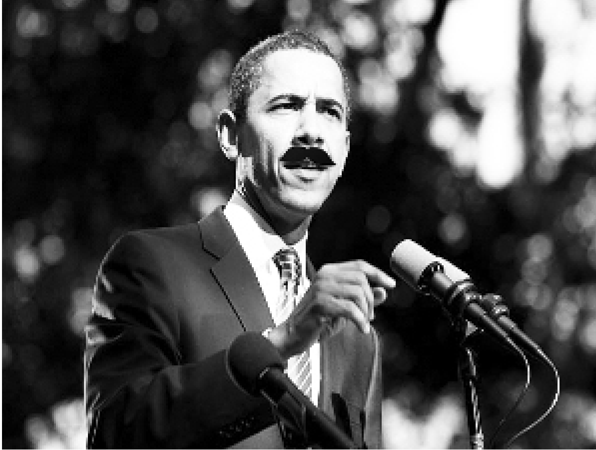
OBAMA

Obama, Türk olsaydı...

Başkan olur olmaz Beyaz Saray'ı komple zenciyle doldururdu, beyazların alayını işten çıkarırdı. Çaycısını, şoförünü hep Philadelphia'dan seçerdi.

Eşi sarayın tüm mobilyasını, beyaz eşyasını, dekorasyonunu baştan aşağıya değiştirirdi.

En büyük rakibini, Hillary'yi Dışişleri Bakanı yaptı ya! Türk olsalardı, aradan bir yıl geçmesine rağmen hâlâ laf dövüşü yapıyorlardı. Hillary, Obama'ya laf sokuyor, Obama da ona giydiriyordu. Makam aracını yenileyip kendine yeni uçak aldırdıydı.

New York Times'ın başına damadını, Washington Post'un başına halasının oğlunu getirirdi.

Sonra muhalefetteki adamlarla mecliste devamlı hır gür, bağrışma vardı.

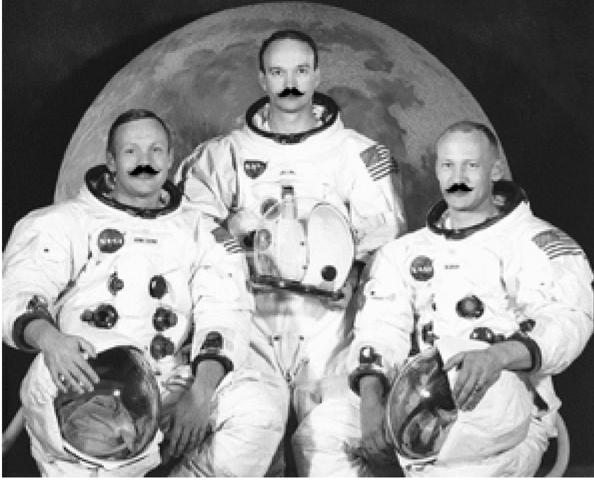
Kabinede ne kadar bakan varsa, hepsinin dayısı, yeğeni, teyzesinin çocuğu vıcık vıcık ihaleleri kapışıyorlardı.

"Washington Wizards'ın antrenörü değişmeli" diye beyanat verirdi. Tarağı Washington Wizards'ın renklerinden olur, saçını alenen, basının önünde tarardı.

İki de bir namusu, şerefi üzerine yemin eder, gereksiz parlardı. Bizim basın da övünürdü:"Başkan Obama, Bulgar Cumhurbaşkanı'na daldı" diye. Zenci açılımı yapar, "Zenciler Afrika'da kullandıkları dilde eğitim görsünler, İngilizceye gerek yok" derdi.

Artı, Türkün Türkten başka dostu yok. Obama’dan, Clinton’dan Türk olmaz kardeşim.

ASTRONOTLAR

Aya ilk çıkan adamlar şunlar: Neil Armstrong, Edwin Aldrin ve Michael Collins. 1969 yılında çıktılar aya ama bizde gerçekleşemeyecek olan durum neydi biliyor musunuz? Bunlar gitti aya. Neil ve Edwin indi, ay yüzeyinde dolaştılar. Michael, "Kartal" isimli kapsülde bekledi ve aya inmeden döndü.

Dönelim o yıllara ve bizim bu teknolojiye sahip olup aya çıktığımızı düşünelim.

Nail Arsıztok, Emin Âmin, Mikail Kabız; bunlar astronot.

Müdürle diyalog şu:

— Nailcim, Emincim varınca inip bir dolanırsınız. Hatıra olsun diye biraz taş, toprak toplayın. Giderken poşet de götürün, koyarsınız içine. Akraba, taallukat ister. Burada dağıtırız hepsine. Mikail koçum, sen inme, kapsülde bekle.

— Niye ki? Ta oraya kadar gidip inmeyecek miyim aya? Ayıp olmuyo mu amirim?

— Mikail, güzelim, birinin kapsülü beklemesi lazım.

— Hırsız mı girer müdürüm kapsüle? Üç dakikalığına biz de dolaşalım. Ömür boyu mahalleli dalga geçer valla. "Ne o, oraya kadar gittin de görmedin mi ayı, yuh!" derler.

— Mikail, uzatma.

Üç saat sonra bir toplantı.

— Arkadaşlar, Bakan Bey (Aydan Sorumlu Devlet Bakanı) aradı. Emin, sen kapsülde kalıyon. Nail, Mikail, siz de turluyonuz.

— fierefsiz Mikail, torpil mi yaptırdın?

—Sanki öncekini kendin ayarlamadın.

— Görürsün len sen.

İki saat sonra:

— Arkadaşlar, biraz önce bir yazı aldık. Sayın Başbakan yollamış. Mikail, Nail, siz gemide kalıyonuz. Emin sen tek başına dolaşıyon.

— Nooldu, noooldu? Beklersiniz gemide, fasulye ayıklarsınız.

— Benden ne istedin oğlum? Ben de inseydim.

— Abi, kurunun yanında yaş da yanar, kusura bakmayın.

Bir saat sonra:

— Arkadaşlar, Cumhurbaşkanımız aradı. Emin, Mikail, siz inmiyorsunuz. Nail sen iniyon. Cumhurbaşkanı'nın oğluna da orada bir tur attırırsın.

— Yuh, o nasıl gelecek?

— Bir tabure atacaz artık.

Yarım saat sonra:

— Arkadaşlar Genelkurmay Başkanımız aradı. Kimse inmiyo, camdan bakıp geliyosunuz. Bir on dakika kadar Cumhurbaşkanı'nın oğlu oynar dışarıda, sonra dönersiniz.

— ?

Bu arada tartışmalar olur; kapsülün adı "Kartal" değil de "Kanarya", hayır "Aslan" olsun diye.

Neyse bunlar bir şekilde uçarlar. Nail'le Emin inecekler. Mikail kayıkta bekleyecek. Cumhurbaşkanı'nın oğluyla Başbakan'ın teyze oğlu biraz oynayıp geri gelecekler, son plan bu.

Aya iniyorlar.

Neil Armstrong'un sözü dünya tarihine geçti: "Bu benim için küçük, insanlık için büyük bir adım".

fiimdi tüm dünya canlı yayında, herkes o cümleyi bekliyor.

Nail Arsıztok'un dünya tarihine geçecek olan cümlesi (aya iniş zamanı 12:21):

"İtekleme lan, iniyoz işte!"

Bunlar indiler. fiöyle bir telsiz konuşması olur:

— 14:36, uzay üssü Rize, uzay üssü Rize...

ya da

— Uzay üssü Gayseri, uzay üssü Gayseri...

"Niye uzay üssü buralar seçildi?" diyeceksiniz. Başbakan Rizeli, Cumhurbaşkanı Kayserili. O zaman, uzay üssü buralara kurulurdu.

— Cevap ver, Kartal!

— Ay üssünde istenmeyen bir durum gelişti!

— Nedir, raporlayın?

— Amirim, ben Mikail.

— Mikail, sesin kapsülden değil de aydan geliyor gibi.

— Amirim, ben üç dakikalığına ineyim, ben de bir iki taş alayım dedim. Kapıya da terliğimi koyduydum, kapanmasın diye. Sen cereyan yap,

kapsülün kapı kapan. Biz, hepimiz dışarıda kaldık.

— Oha, Mikail terlikle o kapı durur mu?

— Amirim, durum vahim, çilingir yollasanız.

— Çilingir değil, cellat yollayacam sana ben. Dua et devlet büyüklerimizin çocukları orada, yoksa kılımı kıpırdatmazdım.

— Sağ ol, uzay üssü Rize.

— Rize kadar daş düşsün kafana. Lan bir çilingir bulup yollayın şunlara.

17:49.

— Kartal?

— En büyük!

— Zevzekliği bırak Mikail, şaklabanlık yapma, yatacak yerin yok.

— Buyur amirim.

— Çilingir yola çıktı, geliyor.

— Amirim, kızmayacaksın.

— Daha kızılacak ne var bunun üstüne?

— Ya burada kırmızı bir ip var, asıldık açıldı kapı.

— Siz onu denememiş miydiniz zaten?

— Biz bilmiyorduk, amirim.

— Ya o kadar eğitim aldınız...

— Biz çok dinlemedik. Sonuçta bu işler dersle olmuyor, tecrübe daha önemli. Bir daha aya gidersek artık tecrübe gani.

— Nail, çilingir ne olacak?

— O bi şekilde döner artık amirim.

— Allah belanızı versin!

— Amirim, canlı yayındayız, dünyaya rezil oluyoruz.

— Dönün buraya. Bak, ben inişte, canlı yayında ne yapacam size?

— Amirim Başbakan’ın oğlu “Gemiyi bana satın” diyo.

— Nereden bulmuş o parayı?

— “Var bende para. Küçük bu, gemicik” diyo.

— Sağ salim gelirseniz, hibe ederiz artık.

Üç gün sonra...

Saat 12:11’de kapsül canlı yayında indi.

Devlet Töreni:

— Dınınının dınınınınıın nın nını nının Türk Milleti, orduları, pek çok zaman, vermişlerdi dünyaya şaan, nınını nıı.

— Kahraman Türk ulusuuu, bu yiğit astronotları sizin huzurunuzda teebriiik ediyorum. Tüm dünya bizi seyrederken gururumu ifade ediyorum.

— fiak şak şak…

— Bizim oğlanlar nerede bu arada?

Sessizlik.

— Emin nerede oğlanlar?

— Abi ne bileyim, ben daş topluyordum.

— Emin nerede çocuklar?

— Abi, o panikte sakın…

— Mıçtık Emin, Mikail nerede?

— Kaçmış abi.

— Sayın Cumhurbaşkanım, Başbakanım dünya bizi seyrediyor, lütfen vurmayın.

— “One minute!” Ben de iki tane vurayım şerefsize.

Siz, tabii “fierif Baba bu sefer abartmışşın” dediniz değil mi? “Bu kadar da plansızlık olmaz” dediniz, haklısınız.

Zırhlı Mercedes’te kapılar otomatik kilitlendiğinde, altta küçük bir düğme var, çekince tüm kapılar otomatik açılıyor. Görevli bunu bilmeyince zırhlı aracın camlarını balyozla kırarsınız. Tüm dünya televizyonları da ana haber bültenlerinde, spikerlerin gülümseyen ifadeleriyle haberi verir: “Türkiye’nin Başbakanı, camlar balyozla kırıldıktan sonra araçtan çıkarıldı”.

Ya, noldu?

JAWS

Jaws, Türk olsaydı...

Ceyhan–Yumurtalık civarında dolaşırdı.

Niye?

Jaws, yiğidin harman olduğu yerden, Adana'dan.

Kendi memleketi. Oralarda dolaşırdı.

Yalnız, öyle efendi ki; hemşerilerini yiyemeyeceğinden, trole falan yakalanmadan dolaşıp bölgede istavrit, deniz kaplumbağası veya arada kalamar, anason falan bulursa beslenirdi.

Nereden biliyorum?

Jaws filmi Adana'ya gelmiş. Mahalleli gitmek istiyor filme, para yok. Demişler ki "Aramızda para toplayalım, İsmet Abi'yi yollayalım, o seyredip bize anlatır".

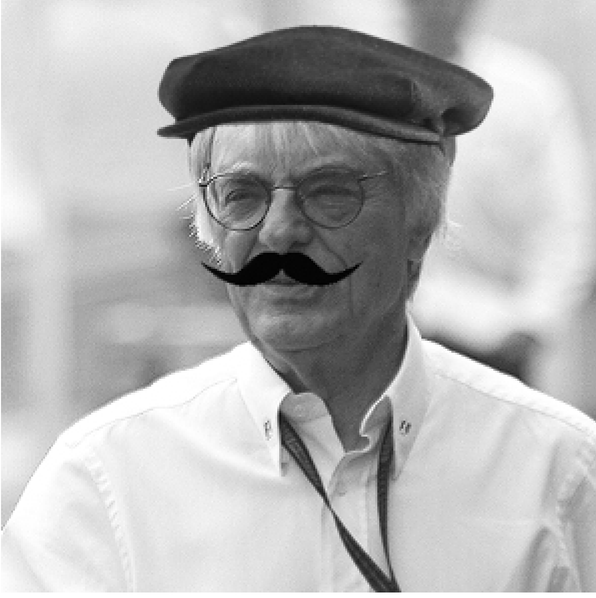
İsmet Abi, mahallenin abisi, delikanlının kralı. Gitmiş filme, seyredip dönmüş. Kahvede toplanmışlar, herkes İsmet Abi'nin ağzına bakıyor:

— Jaws delikanlı bir balık, yalnız hakkını yiyorlar. En sonunda sudan çıkıp bir kükrüyor: "Allaanızı yerimm uleeynn".

Yurdumdan Manzaralar

Evcilik
Köşesi

İSMAİL ECCLESTONE

Böyle bir adam yok da... Bernie Ecclestone'un bir kardeşi olsa, o da Türk olsa, Formula'da Ferrari'nin teknik ekibinin başında olurdu. Schumaer, lastik değişimi için pitstopa girdiğinde, İsmail ve hemşerilerinden oluşan ekip pitstopta servis verirdi.

Normalde araç giriyor pitstopa, tak tak lastik değişiyor, depo da fulleniyor. 17 saniyede çıkıyor adam.

Şimdi, İsmail Ecclestone ve ekibi pitstopta, Schumaer giriyor cebe, duruyor.

Bunlar taburelerde oturmuş, ince belli çay bardakları ellerinde, sohbeti koyultmuşlar. Şöyle yan gözle araca bakıyorlar. Ekipten biri, “Usta müşteri geldi” diyor.

İsmail Ecclestone ustabaşı, topukları vura vura, ağır ağır araca yürüyor, elinde çay bardağı, aynı parmaklardan tespih de ağır ağır akıyor.

Sert bir bakıştan sonra:

– Selamünaleyküm.

– Ben lastik değişimi için gelmiştim. (Schumaer şokta.)

– Bakalım.

Bu arada beş tane 17 saniye geçti, rakipler vızır vızır dönüyorlar.

Ağır ağır eğilip lastiğe bakıyor gözünü kısarak, bir de parmağıyla taş çıkartıyor lastikten.

– Çok uzun yol yapmıyosan bunlar üç–beş bin kilometre daha yapar.

– Siz lütfen değiştirin, bakın yarış gidiyor elden.

– Olur. Yavrum fırla, bir 13–14 anahtarı getir, abinin acelesi var galiba.

Bu arada Şumi'ye bir yan bakış atıyor, ne o tabakhaneye mok mu yetiştiriyorsun hesabı.

– Motordan da bir ses geliyor. (Schumaer söylerken çok çekiniyor, İsmail otoriteyi bir şekilde ele aldı. O baştaki topuk sesi, sert bakışlar, tespih, çay, bıyık... Durum İsmoş'un lehine.)

– Dur bi, bakak (bakalım manasında).

İsmail Abimiz göbeği sürte sürte açar aracın kaputu.

Bu arada, teknik ekibin neredeyse tamamı on üç–on dört yaşındaki sigortasız çocuklar. Onlar da merakla motora bakarlar.

İsmail bakar, bakar, bir mok anlamaz. Bir iki yere İngiliz anahtarıyla vurur, ses olsun diye.

– Şu zenciyi tanıyon mu? Gelip geçerken sana sırıtıyo. Kıllık mı var aranızda?

– Hıı, Levis Hamilton o, dört tur döndü de bana ondan gülüyordur.

İsmail motora yine bakar, anlamaz.

– Yalnız aracı biraz hor kullanmışın birader.

Ardından asıl bombayı patlatır:

– Muhtemelen pistonlar meme yapmış, motoru gomple indirecez mecburen. Sen haftaya cuma gel, al aracı.

“Komple” tamirci terimidir. Bir halt bulamadılar mı bunu sallarlar.

Ecclestone, Türk olsaydı:

Pitstop bir hafta sürerdi.

Ama huzur, muhabbet gırla...

Schumaer, Türk olsaydı, moda girerdi ve yarışı unutup sorardı:

– Kaça çıkar usta?

BRAD PITT

Kesin ezik olurdu.

“Bırak şimdi, o tiplen ezik mi olurdu?” diyorsunuz ya, durun dinleyin. Bir dakika sonra ikna olacaksınız.

Bakın şimdi.

Söyleyeceğim şey kadınlar için geçerli değil.

Bu ülkede ne kadar sarışın adam varsa eziktir.

Mahalle esmer çocuk kaynıyor, bu da tek sarı olan. Nijerya’da bir albinoya nasıl muamele ediliyorsa, bizde de sarı çocuklar mahallede o muameleyi görüyorlar.

Mahallede herkesin bir ismi varken ve herkese ismiyle hitap edilirken Türk milletinin yaratıcı zekâsı, sarışın çocuklara tek bir hitap imkânı verir:

– Len Sarı!

Herkes ismiyle çağrılırken buna, sarı aşağı, sarı yukarı...

Bunun duyup duyabileceği en iyi hitap.

– Gök göz bakma lan, nazar deydirecen.

– Olum sarı, kaleye geç sen, maçta gözümü alıyon.

– Sarı, kız gibi oynama, topa gir biraz, ehe ehe.

Böyle diye diye ezik olurdu.

Bırak “film çekeyim, film başına 20 milyon dolar kazanıyım”ı; şu anda bir ilçenin PTT şubesinde, ikinci veznede, evli ve üç çocuklu bir devlet memuruydu.

İnce bir tarikat bıyığı vardır. Saçları ise Koleston 46 numara saç boyasıyla herkesin dikkatini çekmeyecek kadar hafif koyulaştırılmış, yana taralı; yine de nereden baksan eziktir.

Buradan sarışın arkadaşlara (Ali Mahmut başta olmak üzere) sesleniyorum.

– Leen sarı!

YÜZBAŞI TOM MİKS

Bu yüzbaşı ve gencecik ya, Türk olsa çökmüştü. Kafasının tepesi açılmıştı, saçları beyazlamıştı. Kolay tabii Amerika'da gencecik yüzbaşı olmak.

Gittiği her yerde şu muhabbeti yaşamaktan, kafayı çizerdi:

– Abi selamünaleyküm.

– Aleykümselam.

– Ne iş yapıyon abi sen?

– Subayım.

Aha, bu büyülü bir sözdür. Bunu söylediğin an, askerliğini yapmış her Türk yiğidinin gözleri dolar. On–on beş saniye ve devamında, muhabbet şöyle devam eder:

– Askerdeyken bi bölük komutanım vardı.

Yüzbaşı Tom Miks, bu muhabbeti devamlı çekmekten saçlarının yanlarını aklattıydı, garanti.

Karşısındaki, askerdeyken hiç dayak yemediğinden bahseder, gözleri dolar. Aslında bir kere yediğini ama tam yediğini, bugün bu noktaya geldiyse o dayak sayesinde olduğunu anlatır. Tom Miks defalarca bu geyiği çekmekten kafayı hafif çizer.

Sonra zırt pırt akraba taallukattan telefon gelir:

– Yavrıııım Miks.

– Buyur hala.

– Bizim komşunun yeğeninin teyzesigil var ya.

– Hıı.

– Onların yakın bir komşusunun teyze kızının yavuklusu askere gidiyormuş, ona bir kol kanat ol ciğerim.

– Olur hala, siz bana çocuğun adını soyadını, tertibini yollayın, ben onun ağzını, burnunu eline veririm.

– Yavrııım o nasıl söz?

– Hala, bana ne elin bilmemnesinden. Gelsin her vatan evladı gibi yapsın askerliğini.

– Yavrııım öyle deme, akraba işte, bir destek ol.

– Peki hala.

Ayın her günü böyle torpil telefonu almaktan, saçlarının tepesi dökülmüştür.

Şimdi maaşının dörtte birini Bioxcin, dörtte birini Koleston saç boyasına yatırmaktadır, yine de çöktüğü bellidir.

Ayrıca köse, sakalı çıkmıyor. Bir de albayın kızı Suzi buna devamlı iş atıyor, bu da kaçıp duruyor. Bu yaşa kadar evlenmemiş. Oysa bırakın yüzbaşıyı, birlikteki üsteğmenlerin bile tamamı evli.

Asker arasında balon dolaşırdı:

– Leen sizin bölük komutanı Yüzbaşı Tom Miks var ya.

– Hıııı.

– Tırıvırıymış oğlum o, hibinoymuş.

– Bırak, ne biçim konuşuyon?

– E sakalı yok, yüzbaşı olmuş ama hâlâ evlenmemiş.

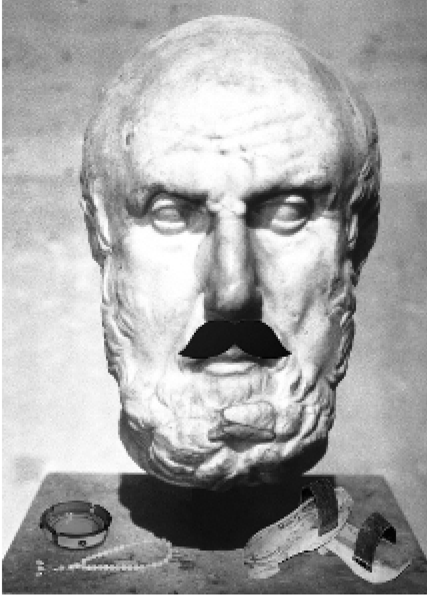
– Bırak ya, saçmalama.

Tabii bunlar gidince kulağına, tam tepeden saçı iyice açılır, saçlarının kenarlarıysa bembeyaz olur.

Çökmüştü Yüzbaşı Tom Miks, Türk olsaydı. Dayan Bioxcin’e, dayan Koleston’a...

HİPOKRAT

Hipokrat, Türk olaydı. Sağlık sistemi düzelirdi.

Bakın anlatayım.

Şimdi bu, Rum ya, yemini de ona göre etmiş.

Bilmiyorum ama kesin şöyle bir şeydir:

"Hastalara iyi davranacağıma, bilimden şaşmayacağıma namusum ve şerefim üzerine and içerim" falan. Çerezden bir yemin. Tutsan ne olur, tutmasan ne olur?

Hipokrat, Türk olsaydı... Adı Hipomurat ya da 80'lerde doğduysa Hipokrat Can olurdu.

Yemini de öyle bir ederdi ki tutmasan rezil olurdun. Bak, yemin şöyle olurdu:

"İlaç firmalarından ilaç başı komisyon alıp masraflarını ilaç firmalarına ödettireniiin, hastaya hastanede bakmayıp muayenehanesine geldiğinde ilgileneniiin, zaten ameliyat için devletten maaş aldığı hâlde gariban adamlardan bıçak parası adı altında rüşvet alanıııın, medikal cihaz alımlarında rüşvet yiyeniiin, tarikatıyla birlikte hastane zinciri kuran bakanlarıııın, eşinin üzerine hastane zinciri kuran ve kuracak olan tüm politikacılarıııın, doktorluk diye başlayıp sonra tüccar olanıııın, özel hastanelerde hiç gerekmediği hâlde ekstradan tomografi, tahlil isteyeniiin, asistanlarına iş öğretmeyip yerine adam yetiştirmeyeniiin, gelen gariban hastaya insan gibi davranmayanıııın, mesaisinden erkenden kaçıp muayenehaneye gideniiin ta sülalesini, anasını, avradını eşekler..." Aartııı, bitmedi, "Ben öyle sağlık çalışanının sülalesini şarap şişesine koyup, yukarıdan aşağıya çalkalayıp aşağıda kalanları şu şekilde, yukarıda kalanları da bu şekilde..." diye devam eden bir küfürle biten bir yemin

etseydi, sağlık sistemi düzelmiş olurdu. Üstüne üstlük –şu anda Hipokrat yeminini bilen yok ama– tüm vatandaş ezbere bilirdi.

– Dohtur Bey, bennen garibanım diye ilgilenmiyon ama Hipokrat var ya, senin yedi ceddini...

E.T.

Bilirsiniz uzaylı bir ucubeyle dünyalı bir çocuğun arkadaşlığını anlatan filmdi E.T., Steven Spielberg'i bununla tanıdı dünya.

Çocukla E.T. (Extra Terrestrial) parmaklarını birleştiriyorlar, ışık yanıyor parmakta. Sonra bisikletle uçuyorlar. Konuyu böyle, süper özetleyebiliyorum, dikkatinizi çekmiştir.

E.T. dünyaya inince çocuklarla karşılaşıyor ve büyük bir sevgi bağı doğuyor aralarında.

Şimdi E.T., mazallah ABD'ye değil de Türkiye'ye indi diyelim. Büyük ihtimalle Çandarlı civarına veya Uşak'a iner.

Normalde, karşılıklı duyulacak ilk replik nedir? Standart artık değil mi?

– Hey dünyalı, biz dostuz.

– Hey uzaylı, biz dostuz.

Şimdi bizimkiler indi Uşak'ın kırsalına, uzaylıların ilk duyacağı cümle:

– Daş yok mu, daş? Daş verin leen, geçirem kafasına.

"Yok artık" diyen varsa: 2005'te UFO indi Uşak'a, köylüler aracı taşladılar. Allahıma dinime...

Neyse, bunlar verdiler taşı, UFO kaçtı. E.T. kaldı aşağıda, kaçtı çalıların arasına.

– Yahaleyiverin leen, çalıların arasına kaçtı, tutuverin, davşan gibi bi şey.

Üstüne çullanırlar E.T.'nin, yakalayıp eve getirirler.

E.T. eve geldi. Bundan sonra fark şu: Orada dost oldu E.T., evde yaşadı ya; bizde boynunda urganla bahçeye bağlarlar mahlukatı.

– Hüsniye, niye dışarı çıkardın uzaylıyı?

– Hıdır, tüy dökmesin eve bu.

– Hüsniye, köpek yir bunu. Al eve, bak üstünü başını paralamış, davşan kadar zati.

– Hıdır, ben istemiyom evde bunu, içeri pisler bu.

– Hüsniye, dün kümese koymuşun hayvanı, tavuklar didiklemiş, horoz düdükleyeceken zor aldım elinden.

– Ay, öyle gözlerini belertmiyor mu, çok korkuyom bundan ben.

– Korkma gız, bişicik yapmaz.

– Ötüyo mu, havlıyo mu?

– Buba!

– Hı?

– Biz, ona guleuzu birabinnası öğrettik, onu baştan sona okuyo.

– Euzu binne şeytani racim.

– Onu da diyo anne, tebarekeyi öğretiyoz şimdi.

– Yuh, Cuma'ya da götürün yarın.

– Ehiy ehih...

– Ya hanım, biz bunu cıbarcıklarla beraber sünnet mi ettiriversek garii?

– Hıdır bak, gözü büyüdü, anlıyo len bu bizi baya, euzu binne şeytani racim.

– Euzu binne şeytani racim.

– Aha, tekrarladı valla.

– Hıdır, korkuyom bundan, ecinni midir nedir?

– Buba biz dün barnağımızı deydirdik. O deyince barnağından ışık çıkıyo.

– Elektrikle mi çalışıyo acep? Işık çıktığına göre barnaktan...

– Biterse elektriği, Nokia'nın şarj cihazına oturturuz. Baak, gözü büyüdü gene, annıyo valla.

– Hıdır, biz bunu besleyemeyiz, verelim bunu.

– Doğru diyon.

– Bubam, vermeyelim.

E.T., köy yerinde çocuklarla kavrulur, oynar, giderdi. Sevdirirdi kendini mahalleliye. Yazın Kuran Kursu falan derken, ezberi de iyi, kandillerde köyün camisinde mevlüt de okurdu. Cenazelerde de meftanın arkasından Yasin okurdu. Üç–beş kuruş atarlardı, geçinip giderdi.

Yalnız, uzayda olduğundan daha mutlu olurdu, Uşak'ın köyünde.

Gökyüzünden bir ışık geçtiğinde ve millet, "Abi, UFO muydu o?" diye sorduğunda, E.T. "Nur indi, nur" derdi.

Kafasına yediği taştan mı, memleketi sevdiğinden mi, bilinmez.

Yurdumdan Manzaralar

MAĞAZA ÖNÜNE
PARK YAPAN
GAY 'DIR.
(MÜŞTERİ HARİÇ)

HİTLER FANTEZİ NO: 1

Şimdi bu, Türk olsaydı, bir iki kere siyasete girmeye çalışırdı ama kendini hayatta gösteremezdi. Partilerin liderleri belli, ekipler kemikleşmiş, hiç değişmiyorlar. Bunu partide ezerlerdi, gençlik kollarında falan biraz görev alırdı. Sonra baktı yükselemiyor, hırs da var, bırakırdı siyaseti. Ama şimdi bu alkış istiyor, etrafında kalabalık istiyor, böyle bağırıp çağırayım istiyor. Bunun adapte olacağı en iyi yer, kapalının Gazhane tarafındaki tribün.

Bir süre sonra bu badem bıyık, gür ses, ters bakış, kendini taraftara kabul ettirir ve tribünde nam salmaya başlar, üstelik amigo olurdu.

Şimdi bunun en ruh hissedeceği yer Çarşı tabii.

Yalnız Çarşı'nın lideri olamazdı. Şimdi Allen'ın karizmaya bakıyorum, Adolf'a bakıyorum... Allen daha sağlam.

Bu, Türk olsaydı. Çarşı'da Allen Makaryan'ın alt grubunda amigo olurdu.

"Kartal kool kol (gol diyorlar)" diye bağırmaktan sesi kısılırdı.

Bırak ırkçılığı mırkçılığı, maçtan önce yedi mi midyeyi, içti mi birayı, Beşiktaş çarşısında süt kuzusu gibi rahatlardı.

"Pascal bizi diskoya götüür" diye bağırır, zencinin hasına tapardı.

Bir de taraftar, dalgasını geçerdi bununla:

– Leen güdük Ado, ne lan bu badem bıyık ? Modası geçti oğlum, kes şunu.

– Kaartal kool kol kol (Hitler’in ses gitmiş).

Not: Çarşı ırkçılığa da karşı, Almanya’yı yöneten adam Çarşı’da maksimum üçüncü sıra amigo olurdu, artı adam olurdu, efendi olurdu.

Yurdumdan Manzaralar

DANIEL ELENA

"Daniel Elena da kim?" diyorsun ya... Bu, ünlü ralli yarışçısı Sebastian Loeb'in copilotu. On yıl beraber çalışmışlar fakat kimse tanımıyor. Aha, işte o, Türk olsaydı...

Bazen otomobil programlarında aracın içi gösteriliyor ya… Konuşma şu:

— Sağ artı 3, hız 120.

— Sol artı 2, hız 90.

Copilot sadece bunları söylüyor, yarışçı da buna göre bir sonraki viraja giriyor, başka muhabbet yok.

Daniel Elena, eğer Türk olsaydı, diyalog da aynen şöyle olurdu:

— Abi araç kaç model?

— 2009. Sağ mı, sol mu?

— Kaç kilometrede abi bu?

— Sağ mı, sol mu? Kardeşim işini yapsana.

— Abi sağda tatlı bir viraj var. Sonra kilisenin oradan sola sapacaz.

— ?

— Abi, bu dört çeker değil mi?

— Evet. fiimdi ne yapıyoruz Daniel?

— Abi sen iyi kullanıyon zaten, rampaya gelince hızı kes biraz.

— ?

— Aracı ikinci el mi aldın abi?

— Çakacam şimdi ha, muhabbetin sırası mı, işini yapsana.

— Abi sinir yapmasana, iki kuruş muhabbet edelim, yoksa yol geçmek bilmiyor.

— Sağ mı, sol mu?

— (Sessizce) Sağdan git, cüzdan bulursun şerreffsizz.

— Bir şey mi dedin?

— Yok bir şey. Sebastian sorması ayıptır, sen ne kadar maaş alıyon bu işten? Öyle nema ödemesi, prim falan... Nasıl alıyon abi?

— Sana ne kardeşim, işini yapsana sen.

— Sola sola. fiu tek top ağacın oradan dön işte. Sizin iş de zor be abi.

— Daniel, sen emniyet kemerini bağlamamışsın.

— Yok bağladım da alttan geçirdim, ondan ötmüyo. Çok rahatsız ediyo kemer, biliyon mu?

— !

— Abi, niye sağa çekiyon?

— İn lan araçtan, ben yalnız devam edecem.

Tam böyle olurdu, inan.

ZAGOR VE ÇİKO

Zagor'un Türk olması o kadar dert değil. Çiko, Türk olsaydı, durum berbattı. "Niye?" derseniz; bu, okeyde "yancı" tabir ettiğimiz kişi, yani kenardan devamlı tırı vırı konuşuyor. Dolayısıyla Zagor'un da tüm tabiatını etkiliyor. Nasıl mı?

– Zagooor!

– Buyur Çikom.

– Sizin iş de zor be abi!

– Niye ki?

– Abi, dağ–bayır gez. Sonra her işi baltayla çözüyon. Abi teknoloji gelişti, daha dijital bi şey kullansan balta yerine. Yanına iPhone falan da alırsın. "Baltalı İlah" yerine, "Dijital İlah" deriz. Tişörte o guş resmi yerine, barkod bastırırız. Arkaya da Teknosa'dan veya Darty'den reklam alırız.

– Ne diyosun Çiko, saçmalama.

– Abi, yalnız, her yere böyle tabanvay olmuyor. Bulalım bir sponsor, çözelim işi. Birer skutır alırız, işe öyle gideriz.

– Çiko yürü, sus lütfen.

– ?

– Abi.

– Buyur Çiko.

– Sen niye kavga çıkarken bağırıyon?

– İşin raconu o.

– “AHYAAAK” diye bağırınca korkuyo mu sanıyon düşmanlar?

– Niye, korkmuyorlar m›?

Abi niye korksunlar. Adam gibi bi nara bulsak?

Nas›l?

YEEERRR‹‹M ULEEEN ALAYINIZI. SAYIYNAN MI VERD‹LER S‹Z‹ BANA LEYN? ALAYINIZIN SÜLALES‹N‹, AVRADINI…

Çiko!

Ne oldu abi?

AHYAAAK daha k›sa ve net. Hem ben, o sloganla tan›nd›m.

– Abi yannış anlama, bi yeniden yapılanmaya, böyle bi imaj danışmanlığına ihtiyacın var. Hani Mehmet Topuz’un saç kesimi senden iyi valla abi.

– Çiko işine baksan.

– Abi bakarız da... Bu “Baltalı İlah”, gel–git değişip “Balta İlah” olmasın. Kik kik!

– Çiko maymunluğun lüzumu yok.

– Zagor!

– Ne var?

– Abi sen benim SSK primlerini yatırıyon mu günü gününe?

– Niye sordun?

– Yanmasın emeklilik abi. Benim yaş haddi seneye dolacak. 5.000 iş/prim günümü tamamlamam lazım.

– Fırsat buldukça yatırıyorum Felipe.

– Bak, Çelik Bilek yatırmamış primleri. Profesör Öklitus kaç senedir sürünüyo.

– Çiko, sen Meksikalı olduğuna emin misin? Türkler böyle hemen emekli olayım, yelkeni sereyim, yatayım derdinde olurlar.

– Sen primleri tam yatır da orasını bana bırak. Bin fıçı rom adına karamba karambita.

– Bırak şimdi karamba karambitayı, “Türk müsün?” deyince hemen İspanyolca parçalamaya başladın. Hem esmer, hem güdüksün oğlum sen. Bıyık desen, bıyık da var. Çıkar bakayım, sünnetli misin?

– Oha abi.

– Ya ohaaa, sıkışınca oha. Bana İspanyolca “Ben Meksikalıyım, yalansa beni eşekler düdüklesin” desene.

– Niye diyim abi, sen bana inanmıyosan?

– Geçen Siyulara giderken kendi kendine “Başkaaan olsanaaa, başkan olsana, Gaziantep’e başkan olsanaaa” diye mırıldanırken duydum seni.

– Abi bırak bu tripleri. Koca kahramansın ama hâlâ bataklıkta yaşıyon Shrek gibi, yakışıyo mu? Sonra “Ahyaaak” falan. Hem sana söylüyüm mi? Sen sinirden, stresten bağırıyon öyle.

– Ya bırak Çiko. Sen harbi Türksün.

– De ki Türküm lan, hem de Adanalıyım. Çakayım bi kafa da gör. Küüüt!

Yurdumdan Manzaralar

ALMANLAR

Almanlar, Türk olsalardı...

Radyoda karışık soft aşk şarkıları çalıyor. İtalyanca bir parça şahane, İngilizce olan iyi, Fransızca olan da şahane, Türkçe şarkıyı da en azından anlıyorum. Almanca bir aşk parçası çaldı. Yuh! Kardeşim, o lisanla aşk olmaz. O lisanla iki Alman en fazla şu üç şeyi konuşabilir:

— Dünyayı ele geçirip, öldürüp kıralım mı? Üstün ırk gibiyiz, sarıyız, uzunuz, yanağımız kırmızı, disiplinliyiz.

— Sapıkça grup yapalım mı? En ufak duygu olmasın, yah yah diye bağırırız. Hatta filme çekelim, Türkler CD'sini para verip alır. Disiplini bozmayalım.

— Araba yapalım, dizel motor geliştirelim, makine yapalım, disiplin ön planda olsun.

Budur.

Almanlar, Türk olsalardı, yine otomobil yaparlardı ama şöyle olurdu:

Bir kere BMW'lerde standart olarak arkada şu yazardı: "Miras değil, alın teri".

Audilerde yazan şöyle olurdu: "Nazar etme ne olur, çalış senin de olur".

Mercedeslerde ise "Rüzgârımdan nezle olma, egzosumdan sistit olma" yazardı.

Yapan usta, arabanın kaportasının bir yerine küçük de olsa çakıyla ismini yazardı: "Issmayil".

Alan kişi mutlaka modifiye ederdi.

Hürriyet’teki seri ilanda şu yer alırdı: “Audi görünümlü BMW”. Yav niye gidip direkt Audi almıyorsun? Fantezi işte o. Fabrika çıkışında, her araçta kırmızı bir leke standart olarak bulunur. Mercedes’te kurban kesiliyor, her araca kanı sürülüyor ya. Orijinal aksesuarlar arasında Mercedes tespihi, BMW tespihi olur, sinyaller opsiyoneldir (nasılsa kimse sinyal vermez). Standart olarak dört tane yedek emniyet kemeri tokası yer alır, oturan sadece tokayı taksın ve emniyet kemeri ikazı ötmesin diye.

İyice lüks olan araçlarda yedek toka yok, kemeri takınca araç ötmeye başlıyor.

Hava yastıkları işlemeli, dantelli. Koltuklar, pınardan su içen ceylan motifli halıyla kaplı. Arka ve yan güneşliklerde gözünden bir damla yaş gelen o sarışın çocuk resmi olur. İlk gün araçta direkt arıza meydana gelir. Teknosa’yı (biz üretsek Teknosa’da satılırdı) arıyorsun: “Valla bizim ilgimiz yok, firma problem yok diyor”.

Almanlar Türk olsa böyle olurdu, yalan mıyım?

Bir de Angela Merkel’in bıyığı olurdu be, kodu mu oturturdu.

“Babanı da al git uleyynnn.”

Hadi ikileyin.

CHARLIE’NİN MELAİKESİ

– Merhaba Charlie?

– Ya sizin sesiniz biraz kalın değil mi?

– Ne var ki bunda?

– Boozer, bunlar kim Allah aşkına?

Sessizlik…

–Charlie, Türkiye operasyonunda melekleri araştırdık. Burada kadınlar pek iş hayatında değil, insanlar ayrı ayrı yaşıyor. Kadın ve erkek beraber bir yere gitmiyor. Kadın emniyetçi bulamadık. Bunları ayarlayabildik, bunlar emekli polis.

– Merhaba Charlie.

– Boozer, yuh diyorum, bunlar bıyıklı!

– Charlie, ayıp oluyo ama. Operasyon mu yapacağız, nikâhına mı alacan? Görev için geldik biz, sen ne diyon abi?

– İlk defa bana abi dendi. Adlarınızı öğrenebilir miyim?

– Mikail, İsrafil, Cebrail.

– Şahane olmuş, lök diye oturmuş. Boozer gelince, senin ebeni, dedeni…

– Bak Charlie, kadın ajan tutsaydın, bizim memlekette pavyona düşürürlerdi karıları. Kadın melek iş yapmaz Türkiye’de. Biz emekli emniyet mensubuyuz. Bak Mikail’e, çevik polisti, kodu mu oturtur.

–Ben Yunus’tum.

– Balina olmayasın.

– İlahi Charlie, emekli olunca biraz kilo aldım tabii.

– Boozer, nereden buldun bunları?

– Efendim, kavede okey oynuyorlard›, emekli bunlar.

– Charlie Abi, bak, bize sigorta da ödemeyecen, devlet ödüyo bir nevi, biliyon mu?

– Bekçi falan da bulsayd›n bi tane, o da Azrail olurdu.

– Hi ho ho…

– Bu düdük sesi ne?

– İ‹srafil trafikçiydi. Düdük çal›yo orada, asl›nda düdük değil, sur borusunu üflüyor. Hani kıyamet günü gelince Allahü azim şan yer kubbeyi baş aşağı geçirecek ya, işte İsrafil Aleyhisselam da sur borusunu üfleyip kıyamet gününü haber verecek. Espri baabında sölediklerim, yani hi ho, hi ho.)

– Boozer, Allah belanı versin.

– Efendim. Ülke şartları.

– Söyle, bari konuşurken oralarını, buralarını kaşımasınlar.

Charlie, Charlie olalı böyle melek görmedi.

Hakiki, dövme Türk melekleri.

SÜPERMEN FANTEZİ NO: 2

Yer: Nevşehir

(Bir nevi New York)

Oto Sanayi Sitesi (bir nevi Empire State Building).

Saat: Üçe çeyrek var (bir nevi 2.45 p.m.).

Bunun gözleri cızz mızz ışın yapıyor fakat tam olarak da kendindeki potansiyeli bilmiyor. Gözü ışın yapıyor ama kendisi farkında değil.

Bazen uçmak için hafif havaya kalktığında, arkadaşları “Kıçın kalktı oğlum senin, havaya giriyon sen” falan dedikleri için strese girmiş. Uçmayı bırakmış. Küçük yer, uçsa zaten bir araba laf olur.

– Himmet Abi’nin oğlan uçuyormuş.

– Len, cin mi yutmuş o?

– Euuzü bin eşşeytanirracim.

– Nâs oku, nâs daha etkili.

– Çakır gözlü zahir.

Laf olmasın diye uçamıyor, çekiniyor.

Dersler ise şöyle böyle.

Lise bitince, babasının küçük sanayideki yerinde, kaynak ustası olarak çalışacaktır.

Bildiğin kaynakçı.

Ya da bilemedin, overlokçu olacaktır.

O kadar.

Daha fazlası olmaz.

Küçük yer, laf olur.

KONT DRAKULA

"Bırak ula, olur mu hiç Türk Drakula?" diyorsanız dinleyin.

Lafı ucundan tutun bir. Bir dakika bekleyin, anlatayım, emin olun ikna olacaksınız. Vampirin kralı bizden çıkar: Öz Vampir, Has Vampir.

Şimdi diyelim ki Dracula, Türk. Adı da Hilmi Spatula olsun.

Gerçek Drakula ortalıkta görünmez. Hakkında, küçük kasabada devamlı efsane döner ama kimse kesin bilgi sahibi değildir. Gece ortaya çıkar. Şatoda yaşar. Bizimkisinin ağzında bakla ıslanmaz, devamlı konuşur, anlatır: "İşte biz, şöyle kan içiyoruz, böyle içiyoruz". Bırak gece dolaşmayı, bunu, elinde Migros poşetiyle gündüz kahvehaneye giderken görürsün. Bırak sarımsaktan korkmayı, gündüz teke gibi sarımsak kokar. Bir de tüm Kont Drakulalar şatoda yaşarken bu apartmanda yaşar. Bize has. (Artı aidatı geciktirir karaktersiz, kapıcı da istemeye çekinir. Düşün 8 numarada vampir yaşıyor ve biliyorsun.) Bir de bizim hasletimizdir, herif her şeyden şikâyetçi. Ölümsüzlük, ebedi gençlik bile koyar adama. Neyse, dönelim konuya. Hilmi Spatula, ayağında şıpıdık terlik, elinde pazar poşeti, ayağında sahte Adidas, üstünde bermuda pantolon, dik yaka gömlek, pelerin. Girdi kahveden içeri. Digiturk'ten Trabzon–Bursa maçını seyredecek.

– Selamünaleyküm Hilmi Abi.

– Ve aleykümselam.

– Nasılsın abi? Hilmi Abi'ye tavşan kanı çay, hihoha…

– Şevket mıçacam bacağına, emersem boynundan görürsün tavşanın kanını, ebenin donunu.

– Kızma abi, cuk oturdu.

– Oturtursam sana... Lan iki dakika kan muhabbeti yapma. İçimiz de, dışımız da şey oldu. Menemen yapacaktım evde, midemi kaldırdın şerefsiz.

– Abi, sen kan içmiyon mu zati? Şaka yapalım dedik.

– Oğlum, Allah–u azüm şan bizi böyle yaratmış, keyfimden mi içiyorum mereti.

– Tadı nasıl abi?

– Şevket, vampir mi olacan, niye soruyon?

– Abi, şu ölümsüzlük olayına gireriz belki diye.

– Ya, matah bir şey mi ölümsüzlük? Bak, ben ölümsüzüm ama mahalleden tüm arkadaşlar ölüp gitti. İnsan bir fena oluyor. Lan sen doğduğunda, ben askerden yeni döndüydüm. Benim akranlardan bir Süleyman Demirel kaldı.

– Abi yapma, senin tevellüt o kadar eski mi?

– Demirel bizden biraz büyüktür. Ben doğduğumda, adam DSİ Genel Müdürü'ymüş. Bizim olayımız kan, onunki avokado.

– Hilmi Abi, gümüş kurşun öldürüyo mu sizi?

– Oğlum kurşun girdiğinde, gümüş olsa ne olur, altın olsa ne olur? Papazı bulursun. Ha, bizim olayımız ne? Kapatırım deliği bu başparmağımlan, kanı beni vuran arkadaştan takviye ederim, hi ha ha. İyi değil mi, lan niye gülmüyon?

– Bana komik gelmedi abi.

– Emersem boynunu görürsün komiği.

– ?

– Ne oldu rengin soldu Şevket.

– Abi emer misin gerçekten?

– Lan insan arkadaşını emer mi, salak mısın sen? Hem üç aylardayız.

– Abi oruç tutuyom deme.

– Niye tutmiyim oğlum, biz de müslümanız.

– Abi iftarı nasıl yapıyon sen?

– Ne denk gelirse artık.

– Kedi, köpek... Öyle mi abi?

– Çüş lan Şevket, hayvan mıyız oğlum. İnsan kanı içiyom ben.

– Abi yapma be!

– Bizim olayımız bu Şevket, naapacan, içilecek meret değil. Ama alışmışız bir kere.

– Abi, ben görüyorum filmlerde, Avrupa'da vampirler şatoda yaşıyo, yarasalar uçuyo etrafında. Sen ise Gönül Apartmanı, 8 numarada oturuyon, bi de yarasa yerine muhabbet kuşu besliyon.

– Biz istemez miyiz şato falan ama zor be Şevket, kirayı ancak denkleştiriyoruz, şatonun yakıtını ödeyemeyiz biz. O, Avrupa'da falan olur be gülüm.

– Abi, senin bu bıyık gıdıklamıyor mu milleti tam yumulurken, ehi ehi.

– Len amma meraklıymışsın Şevket, gel bir ara eve göstereyim. Gıdıklıyor mu, gıdıklamıyor mu?

– Aha Trabzon attı golü Hilmi Abi.

– Hadi ya, ben beraberlik oynadıydım. Yattı bütün kupon.

İşte dostlar, Drakula Türkiye’de yaşasa mahallenin sevilen bir abisi olurdu. Avrupa’daki gibi dışlanmazdı. Emin olun muharrem ayında aşure giderdi evine, hasta oldu mu da çorba. O da efendi efendi yaşardı, Anadolu’nun küçük şehrinde.

Ayrıca bizde kontluk olmadığı ve Kont Hilmi Spatula olamayacağı için Kont yerine, Şıh Hilmi Efendi titrini alırdı bizimki.

Cenazesinde sorardı imam:

– Merhumu nasıl bilirdiniz?

“İyi bilirdik” derdi cemaat, “İyi bilirdik”.

Bu arada Demirel de cenazeye çiçek yollardı ha, ciddi diyorum. (Allah uzun ömür versin.)

BECKHAM

Beckham, Türk olsaydı...

11 Ateş ya da Kapalıçarşı'da oynardı.

Beşiktaş'a İlhan Mansız diye bir oyuncu geldi. Saçları bakımlı, imaj mimaj ama Beckham'ın onda biri kadar imaj çalışması yok. İyi oynuyor, takır takır gol atıyor, koşuyor, cüsseli ama imaj da yapıyor.

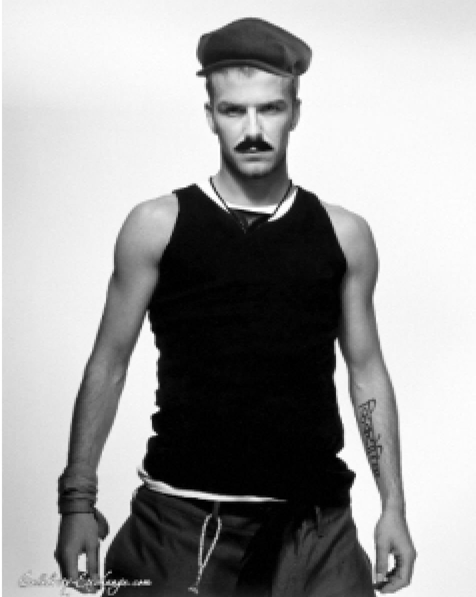
Beşiktaş taraftarı iki ay sabretti ve toplu tezahürata başladı.

"Çimlere basma İlhan,

Çimleri eziyorsun.

Kusura bakma İlhan, (Seviyoruz ama lafı da sokucaz diyorlar.)

İbneye benziyorsun."

Şimdi, İlhan gibi kalıplı bir çocuğa saçını jöleleyip tek gözü kapatıyor diye böyle tezahürat yapan ekibin önüne, Beckham çıkacak.

Her taraf imaj...

Üstelik de "sarı".

Taraftar bitirirdi adamı, alimallah.

Jilet milet reklamlarını bırakın. Eminönü'ndeki bir düğün salonunun yerel bir TV'deki reklamında fotoğrafı olurdu.

Birinci amatör kümede Kapalıçarşıspor'da sağ haf veya sağ bek oynayıp ne kadar koşsa da, orta yapsa da mücadele etse de bir elinde transistörlü radyo olan birinci küme maçlarını dinleyip golleri tribüne duyuran kirli

bıyıklı, futbol bilgini akil amcalar, çocuk bir topu yanlış dürttüğünde, dönerlerdi yanlarındaki gençlere, en gizemli sesleriyle:

– Bu Davut var ya…

– Ha abi.

– Stoper Cezmi bunu götürüyormuş, hötöröf bu!

– ?

– Koşuşundan belli değil mi?

– Evet abi.

MAORİLER

Maoriler, Türk olsalardı...

Bitmişlerdi.

Niye mi?

“Bu milletin yüzünün hepberaber güldüğü bir sabah var mı?” Ben, onu anlatayım size.

Demirel, –ben bunu yazarken sağ kendisi, Allah başımızdan eksik etmesin– Cumhurbaşkanıyken Avustralya’ya gitti.

Ona bir karşılama töreni yaptılar. Maori yerlileri çıktı, Haka dansı yaptılar. Demirel’i oturttular bir koltuğa, iri yarı Maoriler geçti karşısına, şlak diye bir kol hareketi.

Aha böyle:

Bir kol daha...

Demirel ise kıpkırmızı...

Gözlerini devirip bir de dil çıkardılar.

Demirel mosmor.

Sırf TRT olsaydı, görüntüleri vermezdi. Ama özel kanallar çarşaf çarşaf yayınladılar. Maoriler, Yeni Zelandalı olmasalar ve Türk olsalardı, bitmişlerdi. Akşam, hepsi karakoldaydı.

Ananın adı, Babanın adı... Nezarethanede bir araba sopa...

Sonra, Türkiye Cumhuriyeti'nin manevi değerlerine teberrüz ve hakaretten 15 yıl hapis...

Köyleri kapatılır, başlarına gelmedik kalmazdı.

Yalnız akşam haber bültenlerinde görüntüler yayınlandıktan sonra, ertesi sabah Türk milletinin yüzünde bir gülümseme, rahatlama... Ben Türk milletini o kadar huzurlu, mutlu, rahatlamış görmedim.

Şimdi hepiniz adına bu hareketleri; hayatta olan ve bu ülkeyi elli yıldır yöneten rüşvetçi, ahlaksız, karaktersiz tüm politikacılara, devlet adamlarına ve bürokratlara ithaf ediyorum, müsadenizle.

Temiz, efendi, ahlaklı olanların gözlerinden öpüyorum, müsadenizle.

INDIANA JONES

Macera adamı.

“Indiana”, eyaleti belirtiyor.

Türk olsaydı, yiğidin harman olduğu Erzurum, Yozgat, Sivas, Kahramanmaraş gibi bir yerden olurdu. En uygunu neresi olabilir?

Diyelim Gaziantep Jones.

Yok be Indiana Jones olsun. Nasıl mı?

Bunun baba Kunta Kinte’yi (dizi) seyretmiş.

Hayran olmuş Amerikalılara, “Yav nasıl köle çalıştırıyor gâvurlar” diyerek.

Sonra oğlanın adını Jones koymuş.

Evleri iki katlı. Yazın, Güneydoğu’da çocuklar damda yatar.

Kahvaltı edecekler.

Anası bunun kardeşine soruyor:

– Yavrum, Jones damdan indi mi?

– Indi Ana Jones.

Baba duyuyor:

– İkinizin adı da Jones (küçücüğün adını da Jones koymuş psikopat). Senin adın bundan sonra Indiana Jones olsun. (Nisancığım sağ ol.)

Bu, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi'nde Tarih bölümünde araştırma görevlisi.

Şimdi, bunun duruşu, yapısı falan sağlam. Biraz sağ görüşlü, üniversiteye de öyle girmiş. Fakat kadrosu uygun değil. Cumhuriyet tarihi dersine giriyor.

Ama asıl ilgi alanı şöyle:

Okulun lojmanında kalıyor. Çanak bağlatmış, Yaban TV seyrediyor sıkıldı mı. Fashion TV'ye falan da bakıyor.

Fakat defineci bu şerefsiz.

Taksit ile dedektör almış. Bir de kankası var. Bunlar, hafta sonları; ver elini höyük möyük, arıyorlar devamlı, macera maksimum.

– Leen bulduk mu altını?

– Çiviymiş abi, tüh.

Araziye çıkarken de kıyafet –Amerika'daki gibi olmaz tabii– biraz yerel, kafada şapka yerine kasket var.

Pantolon havalı değil: Şalvar, bildiğin siyah.

Deri çizme yerine ayağına kırmızı Antep yemenisi [1] giyiyor.

Kırbaç yerine de köpek möpek kovalamak için odun (meşe odunu) kullanıyor.

Yaban TV'nin sattığı yaban yeleklerinden giyiyor.

Öyle, pek filmdeki gibi büyük bir macera yok.

En fazla, köyün muhtarı, jandarmaya şikâyet etmiş bunları dört sene önce. Bunlar da köyün dışındaki tepede hazine ararken jandarmanın sesini duyup kaçmışlar. Dört senedir her ortamda bunu anlatıyor.

– Len o gün jandarma geldiydi de nası kaçtıydık?

Yani Indiana Jones I–II–III–IV'ün konusu hep aynı: "Jandarmadan nasıl kaçtıydık?"

Akşamları kıyma kebabı yiyip rakı içiyorlar. İmam Çağdaş'ın yerine de tatlı yemeye gidiyorlar.

Yaptığı en bilimsel çalışma, KPSS'ye hazırlanmak. Kadroyu sağlama almaya uğraşıyor. Bir de KPDS'den 70'in yukarısında almaya debeleniyor. TÖMER'in kursuna gidiyor akşamları.

Bi de kız bakarlardı buna memleketten, helal süt emmiş.

İsteme olayından sonra, ilk buluşmalarında anlatırdı direkt:

– Biz Yotan köyünün oraya gömü bakmaya gittiydik. Muhtar şikâyet etmiş bizi, jandarma gelmeden bi tüydük ki olmaz böyle bi şey. Yakalansak ananın adı, babanın adı... Dedektöre de el koyarlardı. Dedektör deyip geçme, 399 TL'ye aldım taksitnen.

PİGMELER

Pigmeler, Türk olsaydı... Kesinlikle erkek Pigmelerin arasında şöyle bir inanç hâkim olurdu:

– Avrupalı kadınlar Pigme erkeklere hasta!

“Niyekine?” derseniz ki öyle demeyin.“Niye ki?” deyin.

Bunlar kahvede, iş güç yok, bütün gün birbirlerini doldururlar.

– Olum, Avrupa’da herkes sarışın ya.

– Ha…

– İşte İsveçli idi, Alman idi, hepsi öyle siyah tene, küçük malafata hasta oluyomuş. Alışık değiller ya, canları çekiyomuş.

– Nereden biliyon?

– Hilmi Abi gitti ya, o didi. Düzmediği karı kalmamış.

– Hadi ya.

– Tabii oğlum.

– Ya, biz biraz da göbekliyiz abi.

– Olum, kadınlar, erkekte asıl göbeği sever. Ne öyle zayıf zuyuf, balkonsuz ev gibi. Tabii ki göbek olacak.

– Ya yazın bi kıyılara doğru uzansak mı? Turist murist araklarız, plajda timsaha yatarız.

– Len bırak kim gidecek ta oraya şimdi, ben tek taşa kaldım. (Okeye dönüyor.)

– Gidelim be abi, kuruduk buralarda, kadın yok bi şey yok. Hepsi simsiyah, ufak tefekler. İnsanın içi kararıyo.

– Sen maşallah bembeyazsın, gündüz feneri. Sen de siyah değil misin olum? Gideriz ama yolu sen çekecen.

– Yol parası senin köpeğin olsun abi.

– Tamamdır, hah bittim, okey dışarı.

Yurdumdan Manzaralar

ARNOLD SWARTZENEGER

Arnold, Türk olsaydı...

Kesin şunlar yaşanırdı:

Yıl 1934.

Şimdi, soyadı kanunu çıkınca bunun dedesi ki lakabı Ayıboğan Remzi (bizde adam azıcık iriyse lakabı ya ayıboğan ya da pehlivan olur), nüfus müdürlüğüne gider, soyadını almaya.

– Remzi Bey, hoş geldin.

Nüfus memurunun havasından geçilmiyor. Çünkü bunlar rüşvetsiz iş yapmazlar, makama oturdular mı da havalarından geçilmez şerefsizlerin. (Rüşvet yiyene diyorum, sen alınma ya da alın, bana ne!)

– Remzi Bey, senin soyadın “Kütük” olsun.

– Niye ki?

– Fiziğine uygun, hem senin babanın lakabı da Kütük Ahmet’ti.

– O zaman Ayıboğan koyun, bana ne babamın lakabından.

– Ayılı soyadı olmaz, yasak.

– Peki, ben bulup geldim bi tane.

– Ne?

– Swartzeneger!

– Peki, yazıyorum, madem kendin istedin.

– Sağ ol.

Yıl 2010.

– İsminiz?

– Arnold Hacıdümbükoğlu.

– Ya ne biçim soyadı bu böyle?

– Nüfus memuru yanlış yazmış.

UZAY YOLU

Dizinin jenerik müziği:

“Uzay Yolu, Uzay Yolu.

Kader dolu, Hasret dolu.

Bilsem, gurbete gelmez idim.

Hüsran dolu Uzay Yolu.”

Türkler çekseydi, dizinin en hırt tipi Mr. Spock olurdu. Bu, bilge ya, dolayısıyla tüm gemi buna tavır alırdı.

– Volkanlı değil mi bu abi? Volkandan adam çıkmaz, böle eşek olur, eşek bunnar.

– Bi şey mi dedin?

– (Adamda eşekkulağı var ya, ne fısıldasak duyuyo dümbük.) Yok bi şey güzelim, cihazlara bakıyoz biz.

–Kaptan, alıcılarda tanımlanamayan bir cisim görünüyor.

– Hah hah, bunun olayı bu. Siyah ekranda bi şey bipler, bu hemen “tanımlanamayan bişi”... Bak, şimdi “Enerji kalkanlarını kapatak” diyecek, dinne şimci.

– Kaptan Kirk, “Enerji kalkanlarını kapatmayı” öneriyorum.

– Tabii elektrik faturası sana gelmiyo, millet ödüyo faturayı, sen devamlı aç–kapat.

– Bana, bir şey mi dediniz bıyıklı görevliler?

– Yok, Mıster Sıpa. Biz cihazların kabasını alıyoz, işimizi yapıoz biz.

– Kaptan, gezegene inmeyi öneriyorum.

Kaptan Kirk, Mr. Spock’a döner:

– Tamam, ışınlama odasına gidelim.

Bizimkiler devreye giriyor.

– Kaptan, bu cihaza bakan arkadaşın kaynının kına gecesi vardı, izin aldı, bu hafta yok. Işın makinesi çalışmıyor.

– Ne yani, şimdi biz, gezegende bekleyen imparatora, “Görevli arkadaşın kaynının düğünü varmış, bir hafta sonra geleceğiz” mi diyelim?

– Kaptanım sorması ayıptır, siz nereye gidecektiniz?

– Metroska Gezegeni’ne.

– Abi oraya saat başı halk otobüsü gidiyo, onla gitseniz.

– Kaptan Kirk, halk otobüsüyle imparatora gidiyor.

– Amirim sen bilirsin, ışın makinesi çalışmıyor.

Mr. Spock devreye girer.

– Mantıksız, kaptan cihazı ben çalıştırmayı öneriyorum. Eğer acilen gitmezsek olumsuz gelişmeler olabileceğini öngörüyorum.

– Leen şunun surata bak, hiç meymenet var mı? Allah aşkına, çakma Midas. Dur, bak ben ne ayarlayacağım, Amirim.

Kaptan Kirk:

– Evet?

– Size zahmet olmazsa, bizi yol üstünde, Hatay’da bırakır mısınız?

– Hatay ne kardeşim?

– Mr. Spock’a sor, o bilir. Bilmediği yok herifin.

– Mantıksız, böyle bir yer bilmiyorum.

– Bilmezsin tabii, künefeyi de bilmezsin. Yesen iki porsiyon künefe, ruhun–yüzün yumuşar senin.

– Rotamızı mı terk etmeyi öneriyorsunuz?

– Yoo, abi geçerken bizi bırakıver diyoruz.

– Kim bunlar Spock?

– Bilmiyorum kaptan. Geçen personel alımında girdiler işe. Dünyada, tanımlayamadığımız milletvekili adlı bir meslek grubunun torpiliyle işe girmişler. Bunlar başladığından beri gemide işler durdu.

– Bırakalım biz bunları Hatay’a.

– Kaptan Kirk büyüksün valla. Gözünün yağını yiyim, hadi atıver bizi memlekete.

– Tamam koordinatları bildiriyorum.

– Kaptan be, koordinat bildirirken eski garajların orası der misin? Sanayinin oraya inersek vasıta bulunmuyor.

– Yuh, uzaydan dünyaya götürüyoruz, oto sanayisini beğenmiyorsunuz.

– Leen Spock, sen karışma şebek, kaptanla konuşuyoruz biz. Kaptan gadanı alayım, yap bi güzellik.

– Biz bunları bırakırken yenileri binmesin?

– O zaman bittik.

***

– Ah ulan, bu Spock, dünyada bir yerde çalışacaktı ki ben bunu süründürürdüm.

– Nasıl abi?

– Bizim partinin ilçe başkanına söylerdim, sürdürürdü bunu, Şırnak’a ışınlardı alimallah.

– Abi, gücü yeter mi partinin?

– Tabii oğlum. Bak dağdan teröristler geldi, “Pişman değiliz, Apo’nun emriyle geldik, pişman değiliz” dediler, serbest bıraktık. Apo’yu getiren generali hapse attık. Mr. Spock da kim?

– Haklısın abi. Leen Spock, yiyosa in len bizle Hatay’da, sıkıyo di mi?

– Kaptan, biz bunları harbiden indirelim orada, fikir değiştirdim.

Jenerik müziği, dizi bitiyor.

“Uzay Yolu, elem dolu.

Hasret dolu, acı dolu.

Hüzün sardı her yanımı.

Kahrol emi uzay yolu, tınınınım.”

Yurdumdan Manzaralar

LÜTFEN
TERLİKLE VEYA
AYAKKABI İLE
İÇERİYE GİRMEYELİM...
لا تدخلوا مع حذاءكم و بوابيجكم الى غرفة
DON'T ENTER WITH TERLİKATION
AND AYAKKABITATION.
GİRMEDEN
TIKLAYINIZ

HARRY POTTER

Şimdi bu, bir nevi Küçük Emrah, siz farkındasınız zaten. Film boyu “Ben öksüüüz, ben yeetiiim!” diye... Dolayısıyla, Küçük Emrah’la Daniel Guiza’nın karışımı bir bakışı var. Aynen buna sahip, kuzu.

İşte merdiven altında yatmalar veya şişman, zengin, semirmiş, şımarık velede hediyeler, bunu ezmeler... Tabii direkt içimiz sızlıyor. Baştan çocuğu seviyoruz. Şimdi diyelim ki Harry Potter, Türk evladı olsun.

Nerede yasasın?

Peki, Uşak–Afyon arasında Bayat diye bir ilçe var (sağda kalıyor), oralı olsun.

Adı ne olsun? Hayri Bodur.

Hayri’nin küçük yaştan itibaren bazı doğaüstü güçleri olduğu keşfedilir.

Bunu kursa göndermez teyzesigil. Oğlan SBS testlerinden biraz iyi not alınca hemen oradaki Fethullah dershanelerinden Hayri’yi bulup dershaneye burslu yazdırırlar. Bu arada “Fethullahçı mı olayım ya da savcı, hâkim, polis mi olayım? Yoksa askerî liseye mi gireyim? Orada da Ergenekon korkusu var” derken rüyasında Lord Voldemort’u görür. Adı söylenmemesi gerekenlerden biridir, –bizde de cin demezler de “üç harfliler” derler ya, sanki cin salak ve anlamayacak. “Bunlar Ali’yi kastediyorlar, ben olamam ‘üç harfli’” diyecek. O da biliyor, ‘üç harfliler’ deyince cinleri kastettiğini senin– neyse…

Hayri’nin yaşgününde, dershane müdürü elinde bir güvercinle gelir. Şimdi baykuş havalı ama Türkiye’de baykuş zor, ülke gerçeği güvercin.

– Yavrum Hayri, bununlan bize haber yollarsın. Adı ne olsun Hayri?

– SMS koydum hocam.

– Güzel isim, dicital ama daha manevi bir şey koy istersen.

– Memalik–i Bübran nasıl hocam?

– Güzel isim, ne demek?

– Arapça SMS.

– İlahi Bodur oğlan, güldürdün beni.

Bu arada dershane müdürü Prof. Doumbledoor –yalnız saçlar klasik kesim, ense düz çizgi, bıyıklar ince, ince bıyık– inceden mesaj veriyor. (Alayınızı atacağız Ergenekon’dan içeri. Siz, bizi fişlediniz, biz de sizi fişleyeceğiz diyor bıyık.)

– Hayri, bu aralar dershaneye niye gelmiyorsun?

– Arkadaşlar bana çok takılıyor.

– Ne diyor meretler?

– “Çaalık, çalık” diyorlar.

– Bakmaaa sen onlara, çalık sana çok yakışıyor.

Harry Potter’ın en karizmatik yeri, daha bebekken Lord Voldemort’la karşılaşıp onu yendiği zaman alnında oluşan yara izi.

Bu, İngiltere’de kahramanlık nişanesi gibi bi şey. Ama Bayat ilçesinde, alnındaki yara yüzünden duyabileceği en iyi söz, “Hayri kâkülü uzat da alnındaki çalık görünmesin yavrıım” olacaktır.

Velhasılıkelam Harry Potter, Türk olsaydı, bir gün adını Atv'nin ana haberinde şöyle duyacaktınız:

"Özel yetkilerle donatılmış Erzincan Savcısı Hayri Bodur, Güneydoğu gazisi olan alay komutanını, kendi askerlerini öldürüp camileri bombalayarak rejimi değiştirme suçlamasıyla tutuklattı. İmzası ıslak mı, kuru mu, onu araştırıyor."

Yurdumdan Manzaralar

E–DEVLET

E–devlet, Türk olsaydı –yani Türkiye'ye özgü hazırlansaydı– bugün tıkır tıkır çalışırdı.

Şaşırdınız değil mi?

Durun, yeterince şaşırmadınız. Ben bir anlatayım da görün.

Şimdi, bu e–devlet uygulamasını yaparken yabancı siteler örnek alınmış, oysa bizim devlet başka türlü çalışır, siteyi ona uygun yapmazsan olmaz. Bakın şöyle:

Birincisi, sitede rüşvet linki yok. Bizde rüşvetsiz iş olmaz. O zaman siteye rüşvet için bir bağlantı konulması lazım. Bu, kurumlara göre uyumlu hâle getirilebilir. Örneğin, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde "çorba parası" ikonu, tapu dairesinde "bahşiş" diye bir ikon, nüfus müdürlüklerinde "sümen altı" başlığı konulabilir.

İkincisi, direkt iş yapılamayacağı için ilk sayfada "Bugün git, yarın gel" ya da "Bilgisayarı tekrar başlat" ibareleri konulabilir. En azından sitede, ilk seferde işin bitmesinin önüne geçilir.

Üçüncüsü, sitenin çok büyük bir alanı, bakanlara ve müsteşarlara ayrılabilir. Vatandaşlara ve çalışanlara altta küçük bir yer ayrılabilir. Bunlar yapılmamış.

Dördüncüsü, sitenin kendi işinden şikâyet etmesiyle ilgili bir birim yok. Oysa site, memur bir siteyse daha girilir girilmez kendi işinden, devletten şikâyet etmeli ama işi sevmiyorsa ve bilgili, yetenekli bir adamsa niye istifa edip gitmediğiyle ilgili hiçbir şey söylememelidir. Siz siteye girer girmez duyacağınız şekilde, işinden ve maaşından şikâyet eden bir arka fon sesi eklenebilir.

Beşincisi, şu an girdiğinizde direkt işlem yapılabiliyor, oysa kuyruk şeklinde bir bekleme sistemi getirilebilir.

Altıncısı, sitede her konuda yazılı açıklama var. Oysa girdiğinizde, hiçbir konuda açıklama olmamalı ve buradaki müstahdemin, çaycının eline mahkûm olmalısınız.

Yedincisi, siteye sadece şifreyle girebilen torpil veya tanıdık parti bölümü konulabilir. “Kart hamili yakinimdir” şifresiyle girilebilmeli.

E–devlet çok planlı ve düzgün olmuş, işlemez.

İşlese bile hayrı olmaz.

Bir de arka fonda bordo çuha ve kenarlarda kahverengi lambri olmalı.

O zaman işler site.

İş yapılmaz da en azından e–devlet işler görünür.

PAPA XXII JEAN PAUL

Papa, Türk olsaydı...

Bir kere, Papalık zaten kaldırılmış ve Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'na bağlı Müsteşar Yardımcısı konumunda olurdu.

Çalıştığı bina Vatikan'dan kat be kat daha büyük, personel sayısı Vatikan'ın on katı olurdu.

Papa yılda bir kez televizyona çıkıp "Sakız çiğnemek Hıristiyanlığı bozmaz, Noel Aleyhisselam'a saygı gösterelim" gibi konuşmalar yapardı.

Kesinlikle, hangi ülke Avrupa'ya girsin veya girmesin gibi stratejik konuşmalar yapmazdı.

Ne mi derdi?

"Değerli müminler, bu mübarek Krismıs ayında, Lüksemburg'a yapılmakta olan kilise–i şerif için yardımlarınızı esirgemeyin. Katedralin çıkışındaki arkadaşlarımız (onlar da kardinal mardinal ha) yardımlarınızı toplayacaklar (makbuz falan hak getire)."

Bu arada arka sıralardan birinin cep telefonu çalar: nünününüüüüü nü nü nü nüüüü nü nü nü nü nününüüüü... Sessizlik. Biraz gergin bir ses tonuyla devam eder: "Sevgili Hıristiyan kardeşlerim, (dalacak ama pelerin, takke falan da dağılmasın istiyor ve arka sırada yerel bir gazeteci var, ondan da tırsıyor) lütfen kiliseye, Şapel'e gelirken şu ceplerimizi kapatalım, en azından sessize getirelim".

"Burası halka değil, Hakk'a yakın olma yeridir."

Bu arada bir telefon daha çalar. Gümbür gümbür 50 Cent çalıyor.

Yalnız, bu arada koca Vatikan'da Yu–ma–tu marka cami amfisi kullanılıyor, ses ekolu ve cızırtılı. Papa'nın sesi duyulur:

– Lan burada başçavuşun eşşeği mi os... (Burada mikrofonun sesi kesilir.)

Yurdumdan Manzaralar

GEORGE CLOONEY

George Clooney, Türk olsaydı...

Cumhurbaşkanı olurdu, kesin.

fiimdi, daha önce de yalakalıklar gördük.

Bizim millet güce tapar.

Amirin, müdürün ne giyse yakışır. Ne dese vahiy zanneder ve çevreye de zannettirirsin.

Raconu budur işin. Ama bu işin zirvesi, bizim gazetecilerin Abdullah Gül’ü Corc Kluni’ye benzetmesi oldu.

Yuh diyorum. Yuhh!

Kuzguna yavrusu şahin görünürmüş. Kirpi yavrusunu, “Pamuğum” diye severmiş.

Ama burada bir yavruluk yok. Olsa olsa “ellerimi bilekten bükeyim”, “dilim dışarıda, kuyruğumu sallayayım” var.

Ey gazeteciler, benden de bir söz size: “İneğin yalakası kasabın bıçağını yalarmış”.

Hadi yürüyüp gidin şimdi.

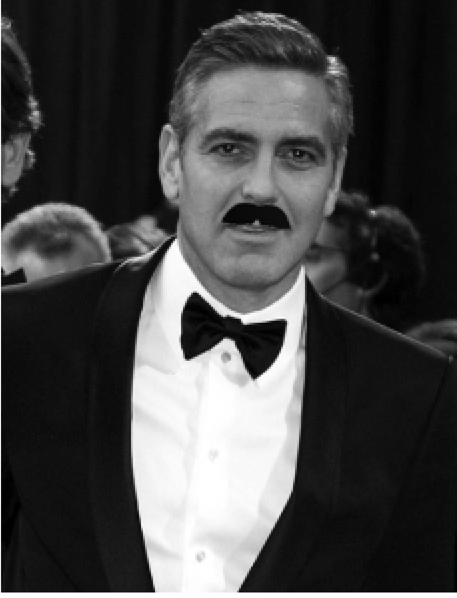
Durun ya, kesmedi beni.

Bu yağcı medyaya, racondan bir söz hatırlatmak istiyorum. Mahallede, böyle “Benim tipim iyi olum, süperim ben” havasına girenlere şöyle derler:

“Dötüme kalemle kaş–göz çizsem senden güzel olur.”

Bunlar sindirip anlayana kadar biz kitabı bitiririz dostlar.

MAHATMA GANDHI

Gandhi; Hindistan’daki farklı inançları, ırkları bir araya getirmeyi başarmış, ölümünün üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen unutulmamış, barış timsali, büyük bir önder, dünya tarihinin en önemli simalarından biridir.

Şimdi bu, Türk olsaydı.

Ne diyelim adına, Muhammet Gani.

Bu diyelim ki heveslendi lider olmaya, kendinde de potansiyel gördü.

Bir partinin lideri olmak için aday, kurultaya girecek.

Şu konuşmalar döner:

– Şimdi abi, ufacık adam. Öyle bir lider duruşu yok.

– Haklısın birader, şimdi kim gider bunun peşinden? Baksana soğan cücüğü gibi bi şey.

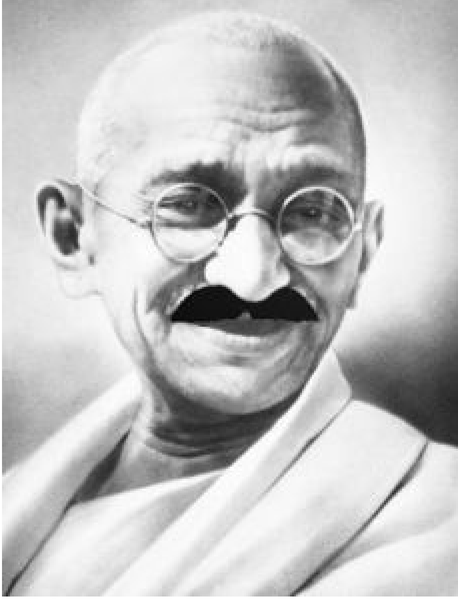
– Abi, lider dediğin karizma olacak, kalıplı olacak. Bak Tayyip’e, bak Baykal’a.

– Haklısın abi, zaten bizim parti örgütünü de Baykal’dan başkası yönetemez. Clinton gelse yönetemez.

– Doğru diyon.

– Ses de cılız. Şöyle bi kükre Devlet Bahçeli gibi, Tayyip gibi.

– Haklısın abi, zaten konuşma bir nevi belagat, öfke sanatıdır değil mi?

– Len bu bi efendi, bi temiz. Takmaz abi bizim millet bunu.

– Kodu mu oturtacak abi. Düşün, mecliste arbede çıkmış, senin lider omuzdan dekolte, beyaz kefenlen oturuyo, “Dost olak, kardeş olak” diyo. Kardeşim, Osmanlı nasıl başardı?

– Nasıl?

– Padişah en önde girdi kavgaya. Liderin şahin gibi uçacak, dalacak heriflere.

– Doğru diyon mirim.

– Bu da açılım yapmış ama omuz açmış, hötörof müdür nedir?

– Hıba hıbaaa, kah kah.

– Abi bak, asıl ne biliyon mu?

– Ne?

– Salak abi bu, dürüst mü dürüst. Ne kendi yer, ne de başkasına yedirir.

– Hah ağzımdan aldın, ben şimdi diyecektim. Bu gelirse açlıktan ölürüz oğlum biz, bu şerefsiz rüşvet müşvet yimez.

– Ağzını öpüyüm. Ecevit gibi. Bak yemedi haram lokma, ne oldu? Göçüp gitti, dünya malı kimseye yar olmuyor.

– Abi, pek olmadı. Bu dediğin, daha çok rüşvet yiyen için söylenir.

– Abicim, bak, yemedi, yemedi de ne oldu? Bak, karısı mezar arayıp duruyor. Bak ötekilere, hepsi devlet mezarlığında yatıyorlar.

– İyi diyon, o zaman bu adamlara koca koca mezar yaptırmak lazım. Doğru diyon, “Yiyo ama çalışıyo”.

– Abi, bak sana ne diyecem. Rahmetli Adnan Menderes yaptı aynı hatayı.

– Neden abicim?

– Oğlu geldi, “Baba ben ticaret yapacağım” dedi.

– Eee?

– Ne dedi rahmetli Menderes?

– Ne dedi?

– “Yavrum hiç siyasetçinin oğlu ticaret yapar mı? Bunda ahlak olur mu?” dedi.

– Hadi ya?

– Ne oldu? Astılar adamı.

– Az bile yapmışlar, yemeyeni asacan çünkü çevresine de yedirtmez bunlar.

– Evet abim, biz koşalım, seçim boyunca ev ev dolaşıp yardım dağıtalım. Tam parsayı toplayacağımızda, bunlar, “yok dürüstlük, yok ahlak” der. Bu şerefsizin önünü kesmek lazım.

– Yok yetimin tüyü, yok bayrak, millet... Neymiş? Çanakkale’de millet bizim için canını vermiş. Ben mi dedim can verin diye. Savaşmasaydın orada. Bugün İngiliz, Amerikan mandası olurdu ülkede. Nasılsa, şimdi de onlar yönetiyo. Hiç olmazsa Amerikan–İngiliz pasaportun olurdu, vize almazdık.

– Hah babo, doğru diyin.

– Sen kimsin lan?

– Abi ben de BDP milletvekiliyim. İkinizlen, yani iktidar–muhalefet ile aynı fikri paylaşıyem.

– Devlet kuracanız mı lan Diyarbakır’da?

– Abey, bizim lider kadronun hepsinin Çeşme’de, Bodrum’da trilyonluk yazlıkları var. Devlet ayrı olursa gidip gelmek zor olur. Bu sistem iyi, hem uyuşturucu kaçakçılığından kazaniyik, hem AB, hem de ABD desteği var. İnan, bizim oradaki muhtar İngiliz, Amerikan, Fransız elçisiynen cepten görüşiy. Sistem bu: Küçük çocuklar daş atar, gariban dağda gezer, biz politikacılar yeyip içeriz. Yalnız bu Mahatma tehlikeli, halk yıllardır böyle dürüst ve çalışkan adam bekli. Büyük tehlike.

– Allahtan karizma yok dümbükte.

– Evet abi, bizim parti örgütünü yönetemez.

– Bizim örgütü de yönetemez. Hepsi namussız, en az benim kadar. Bizim örgütü sadece Apo yönetiyo hepimizden namussız.

– Öyle adam lazım bize. Abi, çocuğa bile acımıyor.

– Len, bak o domuz gribinde noldu, ihaleyi alan hastane grubuyla alamayan hastane grubunun sahibi ve politikacılar kapışmadı mı?

– Nasıl?

– Yav alan, “Vurulun” dedi. İhaleyi alamayan “Aşı vurulmayın” dimedi mi?

– Hass, harbi mi?

– Tabii oğlum.

– Oldu mu? Öyle alacak. Bak şeytanın aklına gelmez.

– Bu Mahatma’dan lider olmaz abi.

– Trafik kazasında götürürler bunu.

– Bunu sallandıracan Taksim’de.

– Bebeklerini de bizim lider öldürecek icabında.

– Çüşş!

– Yahu bizim dürüst, sağlam bir bölük komutanı var idi askerde. Onu da Ergenekon'dan almışlar içeri. Çok cesur bir adamdı.

– Babo, PKK'lıyım desin, hemen salarlar. Hatta pişman değilem desin, ayağına hâkim gönderiyler. Bizim katil arkadaşları hep saldılar öyle ama anladılarsa Silahlı Kuvvetler mensubu olduğunu, kurtuluşu yok, ehiy ehiy… Kafalarına çuval bile geçirirler.

– Tezkereye itiraz etmeseydi TSK. Bak ne oldu? Sonuçta davadan kurtulamadılar.

– Ha babo, biz PKK, destekledik tezkereyi. Bah, nasıl baştacıyız? Onları devlet baba tutukliyi. Sen kimsin de ABD'ye dikleniyon? Allah, devlet babayı başımızdan eksik etmesin.

– Bi terslik var ama göremiyom.

– Sittir et, bu Mahatma'da karizma yok.

– Doğru diyon.

Sonu komik olmadı ama zaten komik değil, “Gülmeyelim ağlanacak hâlimize” diye yazdım.

Yurdumdan Manzaralar

JEAN CLAUDE VAN DAMME

Ülkücü olurdu.

Niye mi?

Şimdi bu kavgacı, dövüşçü, biraz da kalıplı ya, tipi de iyi. Bunun mahallede seveni çok olur. Dolayısıyla yol gösteren de çok olur.

– Klot Abi.

– “Jan” de olum.

– Jan Abi, biz de senden dövüş tekniği öğrenmek istiyoruz.

– Bak yumruğu şöyle vurcan, adamın döşüne döşüne.

– Ya Kilot Abi (hafif sırıtma).

– Jan de lan, geydir miyim bi tane, uçarsın Kasap Yücel’in oraya.

– Jan Abi, şu Cemal Abi’nin depoyu tutsak, boyasak, girişe de Türk bayrağı, bozkurt falan koysak, çıkma güreş minderi de buluruz. Mahalledeki çocuklara iki–üç dövüş öğretirsin. Hem bak, hizmetine karşılık çocuk başına 50 TL alsan... 140–230 kadar çocuk kesin gelir (bu arada mahallede, maksimum 15 çocuk var). Masrafı düştün mü, sana kemiksiz ayda 10 bin kalır.

– Ciddi mi? Nasıl hesapladın?

– E topla 140’la 230’u, çarp elliynen.

– Tutar mı cidden?

– Abi, sen yapmıyacan da kim yapacak, Arnold mu?

Bu, Arnold’u duyunca hemen sinirlenip gaza geliyor. O da aşağı mahallenin sevilen abisi. İkisi de “Kurtlar Vadisi”ndekiler gibi giyinip

kasılıyor hafif. Birbirlerine de pek girişemiyorlar. Her ikisine de yemiyor. Bu, Arnold'u duyunca direkt motive.

– Ya, o dümbük de kalıplı ama kof. Kavgaya gelemez o dümbük, yumuşak biraz. Tamam len, varım.

Böylece "Jan Jan"lı bir açılış sonrası, Jean Claude Van Damme, 15 çocuğa hizmet verdiği (ki gönlü temiz, bunların çoğundan çok az para alır. Bir bölümünden gariban diye, bir bölümünden tanıdık diye para almaz), Uzakdoğu sporlarının öğretildiği spor salonunu açar.

Biri sümüklü, üç oğlu olur.

Arada, yerel kanalların birinde, ana haber bülteninde kafasıyla dört–beş kiremit kırdığında, bir hafta mahallenin sevgilisi olur.

Üst sokakta da Arnold Hacıdümbükoğlu'nun Aikido Salonu vardır. Arnold da trend icabı Menzil Tarikatı'na üyedir. Eşini bu vasıtayla Sağlık Bakanlığı'na sokmuş. Çemberinden hafif bir sakal; inceden inceye, "Ülkücü ama iyi çocuk şu Jan Kilot, mahalleli gaza getirmese arkadaş bile oluruz. Kimse önümüzde duramaz valla" diye düşünüyor.

METALLICA

Metallica, Türk olsaydı... Düğün salonlarında arabesk–pop çalardı.

İnanmıyor musun?

Bak şimdi, bunlar okulda SBS, ÖSS, KPSS ile ezile ezile büyüdüler mi? Yine de rock falan dinliyorlar, ilgileri var ama dershane, şu bu derken ifade edemediler kendilerini.

Sonra kurdular grubu.

Maliyeye başvurdular. Muhasebeci bunlara “Serbest esnaf fişi kesin, şirket kurmayın. Yoksa vergisi, püsürü derken yorulursunuz” dedi.

İstanbul Ticaret Odası’na ticaret sicil belgesi için başvursalar, oradan derler ki:

“Kardeşim, sizin önce emniyetten temiz kâğıdı, adliyeden de sicil belgesi almanız lazım.”

Grup gitti emniyete:

“Bahçelievler askerlik şubesine gidin, askerlikle ilişiği yoktur belgesi alın.”

Askerlik şubesine giderler:

“Böyle saçlı sakallı bir fotoğrafla başvuramazsınız, gidip düzgün bir fotoğraf çektirin. Arka fon kırmızı olacak, çift kulağınız görünecek.”

Ola ki belgeleri tamamladılar.

En son belediyeye rüsum vergisi yatırdılar. Bu sefer “Limited şirket kurmanız lazım” dediler.

İkametgâh ilmühaberi, şu, bu... Kurdular şirketi.

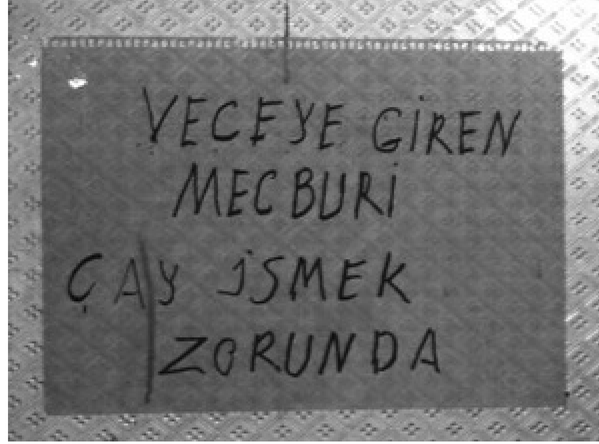
Yasaya göre ne olur?

Grubun tamamı SSK'lı olurken kurucu James Alan Hetfield'in şirket sahibi olarak Bağ–Kurlu olması gerekir. Bağ–Kurlu rock solisti, SSK'lı metal grubu olur mu? Olmaz.

Bunlar düğün salonunda org çalarlardı. Parçalar da önceden CD'yle orga yüklenmiş aslında. Çalar gibi yapıyorlar. "Nikâhına benii çağır sevgiliiim, istersen şahidin olurum seniiin."

Akılda da elemanların geciken SSK primleri...

Yurdumdan Manzaralar

PASTÖR

Pastör, Türk olsaydı...

Kuduz olurdu, kuduz.

Şimdi bu, araştıra araştıra kuduz aşısını buldu ya...

TV kanallarına çağırırlardı.

– Efenim, kuduz aşısını bulduğunuzu iddia ediyormuşsunuz?

– İddia etmiyorum, buldum Sayın Muhtar.

– Peki, bu iddianızı nasıl ispatlayacaksınız?

– İşte, aşıyı vurulunca kuduz olmuyorsunuz.

– Ne malum kardeşim?

– ?

– Peki, ya aşının yan etkileri?

– Nasıl?

– Ya bundan 30 yıl sonra Alzaymır, Parkinson etkileri görülürse?

– Bir ay içinde kudurarak ölmektense, 30 yıl sonra Alzaymır olmayı tercih ederim.

– Demek Alzaymıra yol açıyor.

– Öyle bir şey yok, siz örnek verdiğiniz için söyledim.

Bu sırada altyazı geçiyor. “Flaş flaş, sahtekâr doktor kuduz aşısının Alzaymıra yol açtığını söyledi.”

– Efenim, ne malum sizin sahtekâr olmadığınız?

– Kuduz aşısını buldum diye mi?

– Şimdi Sağlık Bakanımız hatta, buyurun Sayın Akdağ.

– Biz bu beyefendi hakkında gerekli soruşturmayı açtık, halkımız müsterih olsun.

– Aşı bulduğum için mi?

– Yabancı ilaç şirketleri dururken siz mi buldunuz aşıyı?

Bu arada Dr. Hamdi Pastör'ün ağzından hafif köpükler gelmeye başlar.

O sırada da alt yazı geçer. "Anketimize oy vermek için 3845'e mesaj yollayın. Doktor Hamdi Pastör 'sahtekâr' diyenler 'S' yazıp, Doktor Hamdi Pastör 'asılsın' diyenler 'A' yazıp gönderin. Her mesaj için 8 kontör..."

Pastör harbi kudururdu. Can vermeden asılır ama yıllar sonra da heykeli dikilirdi. Nereden mi biliyorum? Bu bölümü İzmir'de havalimanında yazıyorum.

Adnan Menderes Havalimanı.

BERLUSCONI

Berlusconi, Türk olsaydı...

Oylar tavandaydı. Bu kitabı yazdığım tarihlerde, biri Berlusconi'ye heykelle vurdu, adamı yakalayıp mahkemeye verdiler. Berlus'u da doğru hastaneye götürdüler.

Berlus, Türk olsaydı, heykeli surata yedi mi unuturdu makamı, mevkiyi.

Korumalarla beraber dalardı adama.

Yer misin, yemez misin?

Herife bir dayak, bir dayak... Allah ne verdiyse... Heykeli de sokarlardı bir yanına. Bu arada vatandaş, Berlus ile herifi ayırmaya çalışıyor.

"Unomomento prezidante, portoçenere" falan diyorlar. Berlus "Ke katzo de cavalio, o başlattı" diyor. Normal bir sinirlilik hâlinde "Ananı da al, git" dediğimize göre, böyle bir durumda "Ananı da al, gel" deneceği kesin. Tam ortalık sakinleşirken bir ani sinirlilik hâli ve korumaları aşıp bir yumruk daha...

Akşam ana haber bülteninde... Kahvede mahvede kim varsa:

– Helal olsun Berlus'a.

– Olum, nasıl dalıyo baksana.

– Tam delikanlının kralı valla.

– Yav adam altmış beş yaşında, villada eskortları boşa götürmüyormuş.

– Yapmazsa ayıp, helal olsun.

– Len senin imkânın olsa götürmez misin?

– Harbi yaparım. Yalnız iş üstünde yakalanırsan inkâr edecen!

Yurdumdan Manzaralar

TARZAN

Tarzan, kesin emlakçı olurdu.

Bu, ormanın üzerinde devamlı uçuyor ya, böyle sarmaşıktan sarmaşığa geçerek geziyor, gözü devamlı aşağıda, etrafta...

“Şuralardan bir arazi kapatmak lazım, şimdi buralar bâkir ama ileride iş yapar, valla” diye düşünüp dururdu.

Akraba, taallukat da kahvede okey falan çevirirken:

– Lan oğlum Tarzan, sen devamlı iş gereği seyahattesin, geziyon. Yok mu arazi marazi? Ucuzundan kapatsak, imara geçince geydiririz birine araziyi. Sonra ver elini İstanbul.

– Olur mu diyon?

– Niye olmasın oğlum, sen yapmayacan da kim yapacak?

– Var mı belediyede tanıdık falan?

– Ya Tarzanım, sen orasını karıştırma, ormanın alayı bizim partiden.

– Tamam. Bak şelalenin orada bir yer var, ora ileride prim yapar.

Al sana Re–Max Afrika’nın kuruluşu.

(Bir de çitaya devamlı sulu şaka yapar. Maymunla konuşuyor ya bu.)

– Leeen, çita kurban geliyo hayırnısıynan, koyun–keçi pahalı, ne yapsak leen?

– Ne biliyim abi, Müslüman olan sensin. Ben ateistim.

– Bırak lan müftüye sordum, dört ayaklı ne kessen sevap diyo. Ehiy ehiy!

– Abi, ne demeye getiriyon?

– Annadın lan dürzi, seni gidi. Keser miyim len ben seni?

– Yuh abi ya, elinin dilinin ayarı yok senin.

– Gıdığını yirim senin ben çita, gel len buraya, gaçma gel.

– Abi el şakası yapma lütfen.

Yurdumdan Manzaralar

HİTLER FANTEZİ NO: 2

Kimi kaynaklar Hitler'in Yahudiden fazla Çingene öldürdüğünü söyler. Tabii Çingenelerin medyası yok, anlatamamışlar kimseye.

Diyelim ki Hitler, Türk. Alman halkı da Türk. Fark ettiler ki bu, hırsızın kralı. Bunu "Yiyo ama çalışıyo" deyip devletin başına getirdiler ve bu da milleti ikna etti, "Hadi soykırım yapalım" diye.

Başlarlar projeye.

Önce Yahudilerin, Çingenelerin adresini tespit etmek lazım. Doğru dürüst nüfus kaydı yok. Muhtara gidersin abi, "46. Cadde'de Simon varmış doğru mu?" diye sorarsın.

Muhtar kaydı açıp bakar: "O sokağın adı değişmiş, bize bağlı değil. Saltoğlusalt Sokağı olmuş. Terzi İlkokulu mezunu". Hadee diğer muhtarlığa gidersin, o seni nüfus memurluğuna yollar falan. Bulamazsın adamları. Diyelim ki denk geldi, buldun.

Soykırım için ciddi bir organizasyon gerekir. Toplama kampları yapılacak, gaz odaları kurulacak, oralara organize bir şekilde taşıma olacak vs.

Bizimkiler kesinlikle organize edemezlerdi işi. Bir şekilde buldun adamları, alıp götürdün toplama kampına.

– Beyler buranın etrafında çit olacaktı.

– Komutanım, yapacak usta bir aydır ortada yok.

– Nasıl?

– Parayı malzeme için almış, çekip gitmiş.

– Başkasına yaptırsaydınız.

– Ödenek yok, seneye ödenek çıkacak.

– Kardeşim tel örgüsüz toplama kampı olur mu?

– Komutanım konuşuruz, kaçmazlar.

– Direkt “Lütfen sabun olur musunuz?” deyin, kendileri sabun olsun o zaman.

– ?

– Gaz odası nerede?

– Boruları bağlayacak plastik kelepçeler varmış bağlantılar için, onnar eksik. Usta, “İki haftaya kadar gelip bağlarız” dedi.

– Şaka gibi, peki Führer’e ne diyeceğiz?

– Komutanım gün ola, harman ola, buluruz bir şey.

– Yakma fırınları ne oldu?

– “Alemenyon” bir parça lazımmış, “gomple” değişecekmiş.

– Ne zaman olur?

– Usta çıkma bi parça arıyor, bulursa “Üç haftaya kalmaz, yaparız” diyor.

– Çıldıracağım.

– Amirim, gün doğmadan neler doğar.

– Senin atasözleri, hep plansızlığın sonuçlarını böyle örtmeye mi yönelik?

– Kervan yolda düzülürmüş amirim, çıkmayan candan umut kesilmez.

– Zaten can çıkma durumu yok gibi görünüyor Dua edelim de bir ikisi eceliyle ölsün, Hitler gelince onları gösteririz.

– Ağzınızdan yel alsın amirim.

– Gâvur mavur ama hepsi komşumuz, kardeşimiz.

– Doğru söylüyon. (Hepsinin gözleri dolar.)

– Yani tarihe şöyle mi geçicez: Ustalar işlerini doğru dürüst yapmadığından üç–beş milyon Yahudi ve Çingene soykırımdan kurtuldu.

– Ustalar işini yapsa bile öldürebilir miydik, amirim? Yüzlerce yıl komşuluk yaptığımız insanları...

– Sen ne diyon, imkânı mı var? (Gözler yine dolar.)

– Beraber yemişiz, içmişiz, tarihi paylaşmışız, şimdi öldürecez. Ben ölürüm, onlara dokundurtmam.

– Anca beraber, kanca beraber.

– Diş tırnaktan ayrılır mı amirim?

– Başka atasözü söyleme istersen.

– Haklısın müdürüm, söz gümüşse sükût altındır.

– Sana yapacam soykırımı, sus.

İşte böyle dostlar, Türkler soykırım yapamaz. İki nedeni var.

Birincisi, soykırım çok ciddi bir organizasyon gerektirir. Bakınız; Almanların Yahudi ve Çingene katliamları, İsrail’in Sabra, Şatilla, Gazze katliamları, Fransa’nın Cezayir katliamı, Sırpların Bosna, ABD’nin Irak, Afganistan, Kızılderili katliamı, Ruanda’nın iç savaş katliamı, İngilizlerin Afrika katliamı, Rusya’da Stalin’in 3 milyon muhalifi öldürtmesi. Bunlar çok ciddi organizasyon gerektirir; hem yapacaksın, hem de bu ülkeler gibi hiç suçlanmayacaksın. Hakkında soykırım tasarısı falan olmayacak.

İkincisi, harbiden acımasız olacaksın. Oysa bu ülkenin insanı cidden alicenap ve iyi kalplidir. Peki, Ermeni katliamı yaygarası?

Bakın, yüzlerce yıl omuz omuza kardeş gibi yaşıyorsun, birbirine destek oluyorsun. 1915'te tüm erkekler Çanakkale'de vatanı savunurken haberler geliyor: "Ermeni çeteler köyleri basıyor, çoluk çocuğunuzu öldürüyorlar". Ne hissedersiniz? Siz düşünün! Bunu, önce o kardeşlerin bir bölümünü başka devlet kurmaya ikna eden İngiltere, Fransa, Rusya ve ABD'ye sormak lazım. Sonra da savaş sırasında arkanı korumak için Ermeni kardeşlerimizi topraklardan sürerken, baskın yapan bölgedeki çetelerine sormak lazım.

Ne olmuşsa karşılıklı olmuş, bunu insanlara anlatmak lazım. Fransa'daki Türk sayısı, Ermenilerin sayısından fazla ama onlar eğitimli, biz eğitimsiziz. "Katliam var" diye basılan kitaplar onbinlerceyken bizim tezimizi anlatanlar, kendi bastıklarımız 200 civarında.

Ne olduysa karşılıklı olmuş ama onlar anlatıyor, biz anlatamıyoruz. Bu sayfalar bile bir çaba. Ülkedeki Ermeni kardeşlerim, bu toprakların benim kadar sahibidir.

Son madde: Hitler'den Türk olmaz.

MICHAEL JACKSON

İzmir'de vardır. Kemeraltı'nda yürürken bir bakarsın bir tane siyah Türk. Biz çok severiz onları. Osmanlı büyükken Afrika'dan gelmişler, sonra adım adım Türk olmuşlar. Bazen karşılaşırım sokakta, içim aydınlanır. Özbeöz Türk olmuşlar. Bana tarihi, İzmir'in güzel günlerini hatırlatır. Geçen Muğla Akyaka'da gördüm bir balıkçı teknesinde, tekneye girip sarılasım geldi.

Şimdi, girişten anlayacağınız gibi, Jackson Türk ve tabii İzmirli. Yalnız bu, renkten hiç memnun değil. Çamaşır sodasını Arap sabunu ve pudrayla karıştırıp falan rengi açmaya çalışıyor. Biraz biraz başarmış da.

Bu arada İzmir'de, düğünlerde, sünnetlerde falan çalıp söylüyor. Rengi de bir düğünden ötekine gittikçe açılıyor.

Hafiften sanatçılık var, klarnet çalıyor, söylüyor ama daha yerel. Hani "Dünya kardeş olsun, we are the world" falan biraz ağır kaçar. Bunun mesajları daha çok "Göztepe–Karşıyaka taraftarı birbirinizi dövmeyin Allahaseen ni nim" tarzı.

– Mikail, Göztepeli misin, Kaykaylı mısın leen? (Hafif içkili biri soruyor.)

– Abi biz sanatçıyız, takım tutmayız biz.

Aslında Maykıl Göztepeli, söylemiyor. Altınorduluyu, Altaylıyı, Bucalıyı kırmayayım diye... Hele bir duyulsa Karşıyaka'da, Bostanlı'da, hayatta ekstraya, sünnete gidemez bu yüzden. Yeşil takılıyor, "Tarafsızım" diyor ama kahroluyor Göztepe'nin durumuna.

Arada, sünnetlerde çocuklara ekstra şarkı söylüyor, seviyor onları. Bunda yenge–manita da yok. O yüzden söylenti var:

– Sübyancıymış abi Mikail.

– Yok abi be, temiz çocuk, sanatçı, ince.

Böyle böyle yayardı İzmir'de hafiften kendini, yavaş yavaş yaşardı. Midye dolma, turşu suyu, radika, boyoz... Vatandaş da basardı bunu bağrına.

Cenazesine çok giden olurdu.

Yalnız intihar etmezdi. İlaçtan, stresten ölmez, eceliyle ölürdü Eşrefpaşa'daki evinde.

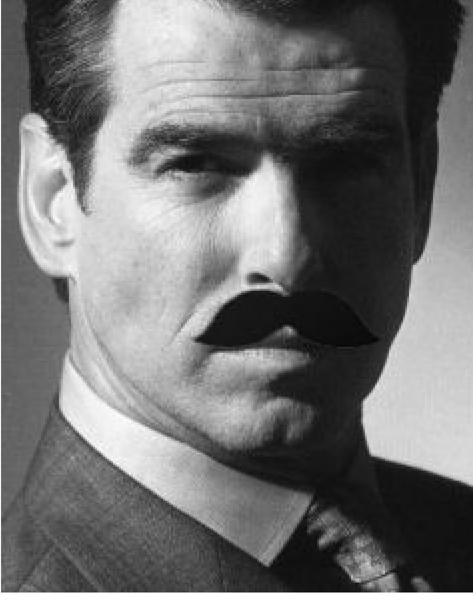
Şey derlerdi aralarında:

– Abi ne oldum demeyecen, ne olacam diyecen. Bah, Arap doğdu, beyaz öldü Mikail. Evet abi, Kaf Kaflı mı, Göz Gözlü mü bilemediydik. Bak Altaylıymış, rahmetli inceden vermiş mesajı aslında.

– Harbi, doğru leen. Gidelim, midye dolma yiyelim anısına rahmetlinin, bi tepsi kapatalım.

– Hadi akşama da kıyıda rakı içelim; roka, balık, inceden anarız rahmetliyi.

JAMES BOND

James Bond, Türk olsaydı...

Şimdi orijinal MI6'da çalışıyor ya. Bunun Türkiye versiyonu ne? MİT.

Bu, MİT'te çalışıyor diyelim. Adı ne olsun? Cengiz Bot. İngiltere'de bu nasıl anılıyor? Kod adı: 007 James Bond.

Bizde öyle kısa sicil olmaz. Memleketi, vatandaşlık sicil numarası, kütük numarası, cilt numarası vb. olmalı.

Adam sadece 007 James Bond diyor. Bizimkisi: "Cengiz Bot, Kağızman, cilt 11 sayfa 8, Hacı Türbek Mahallesi'ne kayıtlı, TC numarası 22070403292, dini İslam".

Durum bu. Peki, James Bond nereye takılıyor? Bar, beş yıldızlı lüks oteller vb. Bizimki bu maaş ve ortamda, en fazla Ulus'taki kaşık pavyonlarına ya da Sakarya'daki SSK Hanı'nda bulunan türkü barlarına takılabilir. Şimdi, orası gürültülü, karanlık. James Bond'un en havalı sahnesi nedir? Otelin barında, yanındaki yirmi beş yaşındaki afete dönüp "My name is Bond, James Bond" dediği sahne.

Bizde nasıl olur bu sahne? Önce size kaşık pavyonunu anlatayım. Evinde oturan mutsuz ya da bekâr ne kadar abaza varsa gidiyorlar pavyona. Ellerine birer tahta kaşık veriliyor, tükenmezle isimlerini kaşığa yazıyorlar. Ortada bir sahne var, sahnede (olabilecek en teknik ve uygun kelimeyle anlatıyorum) iki karı oynuyor. Hanımlar, torbadan çekiyor iki kaşık. Kimin adı gelirse o kaşığı alıyor. Ankaralı Turgut'un "Çekirge oyniyaaamassın çekirgeeee" parçası eşliğinde beş dakika kaşıkları birbirine vurarak oynuyorlar.

50 çift erkek gözü de seni hayranlıkla izliyor. Yani ha Schönbrunn Sarayı'na ya da Orangery'de Viyana Filarmoni orkestrası konserine gitmişsin, ha buraya, aynı nezihlik.

Şimdi çekildi kaşık, adın okundu.

– Cengiz Boh.

"Boh değil, Bot" dedin ama elektrosazdan duyulmadı. Aldın kaşıkları, hanımefendilerle karşılıklı oynarken Mustafa Sarıgül'ün sarı güvercinleri gibi guruldanarak dönüyorsun, bir ara karıya yaklaştın ve oynarken şöyle dedin:

– Adım Bot, Cengiz Bot.

– Neey Mok mu?

– Hayır Hanımefendi. Bot, Cengiz Bot.

– Nerelisin?

– Kağızman.

Bak serinin 15. filmi çevrildi, "Nerelisin?" sorusu bir kere gelmedi ama Türk James Bond isen devamı gelir.

– İçinden mi?

– Evet, merkez.

Bu arada arka fonda düng dügü düng düng, düng dügüü düüg. (Elektrosazı ağlatıyor abi.)

Yaşanacak sahne değil, değil mi?

James Bond romanlarının kapağında ve ajan dosyasında önemli bir ibare vardır; "Licenced to kill", yani "öldürme yetkisine sahip".

Bizimki de ister tabiatıyla. İlk sicil amiriyle muhtemelen şu konuşma geçer:

– Amirim benim bir öldürme yetkisi başvurum vardı.

– Ben onu şube müdürüne gönderdim oğlum.

– Amirim bir buçuk yıl oldu, hâlâ cevap gelmedi.

Burası amirin sinirlendiği sahne. Bunu kafasını masadan yavaşça kaldırıp dik dik bakmasından anlıyoruz.

– Sabah servislen işe gidip akşam servislen dönüyon. Kimi öldürecen, servisi sıkıştıran taksi şoförlerini mi öldürecen?

– Efendim öyle değil, rakip istihbarat ajanlarının hepsinin öldürme yetkisi var. “Licenced to kill” diyorlar. Onlar leblebi gibi adam öldürüyor. Biz öldüreceğimiz zaman cepten çaldırıp arattırıyoruz, onay gelirse öldürebiliyoruz.

– Niye çaldırıp arattırıyonuz? Direkt arayıp sorsanıza.

– Yurtdışında çok kontör gidiyor.

– Ya Avea’nın bir kampanyası var: Yurtdışından herkese bir kontör. Onu şeyetseniz.

– Efendim o kamu personeli arasında geçerli. Bazen öldürdüğümüz memur değilse çok kontör yiyo.

– Mesaj yollasanız oradan onay versek.

– Amirim adam binadan kaçıp gider mesaj gelene kadar.

– Öteki çok pratikmiş. Sen çaldır, o seni arasın. Konuyu amma dağıttın leen. Ne yapacan öldürme yetkisi alıp? Cinnet geçiriyo ayağına beni vurup yerimi mi alacan?

– Efendim ne haddime.

– Yürü git, yetki falan yok sana. Dilekçene tarihi sağ üste yazmışsın. Yeniden ver, sol üste yaz.

– Efendim, bir buçuk yıl sonra mı söylenir bu?

– Git, çık dışarı. Daha yeni başlamış, öldürme yetkisi istiyor. Daha mıçtığın mok, kanalizasyondan Yenimahalle'ye inmedi. Yok o yetki.

– Mok değil, efendim Bot, Cengiz Bot.

– Yürü git, tavuk kes, tavuk. Adam öldüreceğimiş de, neymiş.

***

Bir de gizlilik konusu var.

James Bond'u MI6'da tanıyan bir ajan var. Adını başkası bilmez.

Bu tarafta, bizde biri MİT'te çalışıyorsa bütün mahalle bilir. Konu komşu, çocuklar, herkes haberdardır. "8 numara MİT'te çalışıyormuş, gizli acan." Akrabalar yurtdışı harcırahını bilir. Adam, Yunanistan'a gizli göreve gidecek olsa hala oğlu, kayınçosu Atina tişörtü ister.

Bir de sorarsın:

– Nerede çalışıyorsunuz?

– Başbakanlık'ta.

Bunlara öğretmişler, biri "Nerede çalışıyorsunuz?" diye sorarsa "Başbakanlık'ta" deyin, gizleyin.

Bakın, birine sordunuz ve adam, Başbakanlık'ta dediyse, Recep Tayyip'le konuşmuyorsanız adam MİT'te çalışıyordur.

– Yaaa öyledir, öyledir. Ne oldu alabildin mi öldürme yetkisini?

diye sorun, o anlar zaten. Sonra devam edin:

– Sizin iş de zor be abi.

O çözülür zaten, anlatır her şeyi.

YÜZÜKLERİN EFENDİSİ

Filmin sponsoru Yurtiçi Kargo olurdu. Çünkü ana konu, bir yüzüğün Mordor'a gidişi. Kargoyla bir haftada gidecek yüzüğü, üç tane Hobbit'in kavga üzerine kavga çıkarıp üç–beş yılda götürüşünü anlatan bir film. Aslında zaten biraz Türk tarzı ama...

Hobbitler Türk olsaydı, –"Yüzüğü takmayın" diyor ya bunlara Gandalf– alayı yüzüğü denerdi.

— Ver ben de takcam yüzüğü. Hep sen mi takacan?

— Frodo Baggins len, biz bunun tıpkısını yaptırırız Kemeraltı'nda. Sahtesini verelim. Bunu takıp takıp böööle uçarız, hortlak görürüz.

— Paraynan millete taktırırız abi.

— Doğru diyon.

Nazguller bunları atla kovalıyor ya... Bunlar bir barda toplanıyorlar, olayın gizli kalması lazım, bizde olsa barın (kahvenin) alayı olayı öğrenmişti.

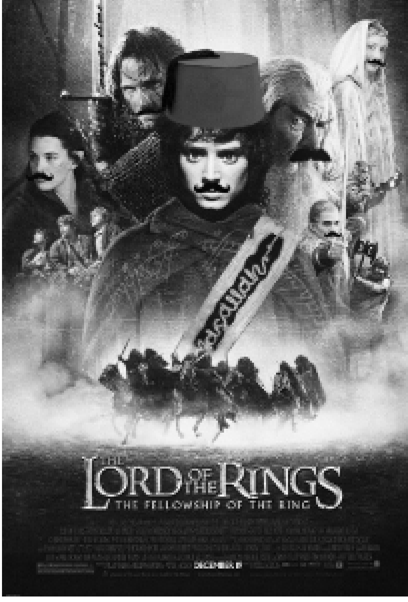
— Üç kişi bi yüzük mü götürüyonuz? Ayıp abi, biriniz bırakıp gelsin.

Biraz içtiler mi de, böyle ara ara sinir gelir ya bizim millete, bu Hobbitlere de öyle dayılık gelirdi.

Abi o göz, oradan kıl kıl bakmıyor mu; şeytan diyo ki uç, koy kafayı, Saruman maruman dağılsın.

— Yapma John, gözle göz olma.

Hani Elfler arasında Liv Tyler var ya, hani çakma kralla evleneceğim diyerek aşkı için ölümsüzlükten vazgeçen kız. Orada hayranlıkla izlediydik. Türk olsaydı, Elf kadınları euro gününde ne kadar hısım akraba varsa yorumladıydılar artık, şöyle böyle… (Hepsi yüzer euro verip bir evde

toplanıyorlar. Kek, kurabiye, Bifa bisküviden mozaik pasta hazırlanıyor. Çekiliş yapıyorlar, bir Elf kadına çıkıyor para.)

Orada şu muhabbet dönerdi:

— Ay ne insan şeyi meraklısıymış.

— Onu başkası da almazdı zaten.

— Gudubet karı, ne olacak. (Liv Tyler'a diyor ha.)

Gandalf'a gelince... Bunda tip falan oturmuş, dinî bilgi de var hafiften, büyüydü püsürdü yapıyor. Filmin başında "Gandalf the Grey"di sonra "Gandalf the White" oldu. Biz buna Akşemsettin diyelim.

Gandalf, Türk olsa üfürükçü, kırık çıkıkçı falan olurdu. Arada televizyona çıkıp "Ben insanları iyileştiriyorum, cinlerim var benim" der, sonra da fal baktırmaya gelen yaşlı kakulelerin paralarını çarpardı. Anlayacağınız, bir nevi dört kardeşin (Small Memiş, Large Memiş, X–large Memiş) ikincisi, yani Medyum Memiş olurdu. İlahiyat profesörü olamazdı. O tarafta, TV'lere çıkan yeterli şaklaban var zaten.

Yüzüklerin Efendisi filmi üç yılda çekildi, bizimkiler üç ayda çekerlerdi alimallah ve film, Kadir İnanır'ın şu repliğiyle biterdi:

— Efendi ol yüzzzük, efendi ol!

Fonda Müslüm Baba: "İhtiyajım vaaar".

COUSTEAU

Jacques–Yves Cousteau, bu ülkeye sualtını sevdiren adamdır. Aslında dünyada sualtı ekipmanlarının çoğunu da geliştiren Kaptan Cousteau'dur. O dönemin macera ruhunun ve tabiat sevgisinin bir sembolüydü.

Şimdi Cousteau, Türk olsaydı, bizde tabiat sevgisi iki şekilde tezahür eder.

Birincisi: Araziye, yaylaya çıkayım, mangal yelleyip et yiyeyim.

İkincisi: Deniz sevgisiyse eğer, –örneğin Maldivler'i düşünürseniz– "Denize bir masa, iki–üç tane de sandalye koyayım, ayaklarım suda olsun. Altta mayo, göbek kıvrımı mayoyu hafif kapatmış... Rakımı içip kavunumu, peynirimi yiyeyim" durumudur.

Kaptan Cousteau, Türk olsun ve biz maceradan maceraya koşalım, hadi.

Şimdi bunlar Polonezya adalarından birine gelmişler, gemiyi soteye bağlamışlar. Kıyıda, bahsettiğim masa kurulmuş. Gemideki kankaları Frederick ve François (Fransuva) oturmuşlar. Önde, deniz arkada bayır, "Kendin pişir, biz yiyelim" konsepti yapıyorlar. Gemi tayfası da silme bunlara hizmet ediyor.

– Yahu Frederick, cennet lan buraları.

– Kaptanım, ne diyon, gerçekten öyle.

– Hadi tokuşturalım arkadaşlar, cenazede miyiz yahu?

– Kıh kıh!

– Sebastian, yavrum etler oluyor mu? (Bu yabancılarda ne kadar uşak varsa, alayının adı Sebastian’dır ve bunlar filmin sonunda katil çıkarlar.)

– Oluyor kaptan. (Sessizce: “Şerefsizler, adaya geldiler. Ortalık balık kaynıyor, yine de et yiyorlar. Sonra TV’de, yok sualtı, yok balık, yosun...”)

– Sebastian, yavrum şöyle tırman ağaçlara da bize biraz tropik meyve topla.

– (Oha, maymunuz ya biz. Çık, meyve topla. Ulan ağaç 40 metre, üstü maymun kaynıyo.) Olur kaptanım, Yalnız bu şebekler saldırmasın, yimesinler beni.

– Hi ho, hi ho…

– Sebastian, şöyle etli bir maymun yakalarsan indir hayvanı aşağı, kapama yaparız, külbastı yaparız.

– (Hay maymunlar düdüklesin seni.) Olur kaptanım.

Bizim millet bir şeyden azıcık keyif alsın, ilk iş, kendini Vehbi Koç’la mukayese eder. Muhatap direkt odur. Bırak, adam rahmetli oldu, dinlensin artık değil mi?

– François, şu keyfimiz Vehbi Koç’ta yok be. Bak şu güzelliğe. Ekmek elden, su gölden. Hem geziyoz, hem tozuyoz, hem de her şey dâhil. Ne diyon?

– Yalnız kaptanım, buralar güzel ama Erzurum’un yerini tutmaz. Ben memleketi çok özlüyorum abi.

Rakı etkisini göstermeye başladı hafiften.

– Doğru diyorsun kurban, memleketin kokusu, havası, eti, suyu hiçbir yerde yok.

Bu arada açık mavi bir su, mercan resifleri, suda oynaşan envaiçeşit balık, yemyeşil ağaçlar, envaiçeşit çiçek, meyve, ağaçlarda rengârenk kuşlar, cik cik...

– Kaptanım, Erzurumluyu İstanbul’a getirip gezdirmişler, ”İstanbul ne ki? Erzurum yayla yayla” demiş, kih kih…

– Çek bi uzun hava, Freddy.

– Olur kaptanım. Honey voney, şu karşıki dağuuuun üstüneeeee. Yaralı ceylan işemiiiş, voney voooney, tikeeenli teeellleeer, voney voneeey!

***

Şimdi sahne şu:

Frederick yere diz çökmüş “Tavuk su içer, Allah’a bakar” misali, kafayı kaldırmış ve dizlerinin üstünde böğürüyor.

Tayfalardan biri kuma çökmüş, çiğ köfte yoğuruyor.

Mangaldan çıkan duman adayı sarmış.

Sebastian, ağaçta orangutanın biriyle itişiyor “Ver lan meyveyi” diye. Bir yandan da söyleniyor: “Harbi katil edecek bu Cousteau beni sonunda”.

Aşağıda Kaptan, François’yla kadeh tokuşturuyor, bir elinde tespih:

– Haklısın kardeşim, insanın memleketi gibisi yok valla.

Türk olsaydı, Cousteau böyle ince, sırım gibi bir adam olmazdı, sağlam bir rakı–bira göbeği olurdu.

Bu arada, teknedeki tayfalar kıyıdaki manzaraya bakıp şu muhabbeti döndürüyorlar:

– Oluuum, bu şerefsiz var ya; sırf yiyip içiyim... Öyle deniz meniz sevgisi yok bunda. Abi haftada bir beş dakika giriyo bi metre suya, beş tane kamera yapıyo, her bi yandan çekim, montaj falan, sonra bütün yıl, “Yok deniz kestanesi, yok deniz salatalığı gördüm” diye onu gösteriyorlar. Bütün işi biz yapıyoz, parayı kaptan topluyor: Tınınınımmm, kahramanımız Can Cem Cousteau!

– Abi, harbi diyon. Herifte deniz sevgisi, balık sevgisi yok. Ben dedim buna: “Kaptan, nasısa geziyoz, atalım bir trol, çekelim bir gırgır. Nasılsa burada sahil güvenlik yok. Atarız her türlü ağı, çekeriz balığın kralını”. Herif burun kıvırdı. Adamda deniz sevgisi olsa çek trolle bi ton balığı, sonra sev istediğin kadar. Satardık orada burada, ne diyon?

– Haklısın abi.

Kıyıya dönüyoruz.

Güneş hafif batıyor.

Yavru mantalar kaptanın, François’nın etrafında dolaşıyor.

Bunlar doydu ya, ekmek kırıntılarını suya atıyorlar, balıklar da onu kapışıyor.

– Kaptan bu mantalar, vatozlar memeli hayvan mı?

– Naaapçen len François? Fantezi mi yapacan? Hi ho, ki ko…

– Kaptan, merak ettiydim. Sen uzmansın ya...

– Ne bileyim oğlum. Eti yenir mi, yenmez mi, ben ona bakarım. Hi ho...

– Kah kah kah…

Sessizlik...

– Çocuklar,

– Buyur kaptan.

– Hacılar döndü mü?

– Bilmem ki kaptan.

Sessizlik…

– Ya, dedemgil gitti bu sene, karşılamaya gitmek lazım.

Hepsinin gözler nemlenir, tokuştururlar kadehleri. Yer: Vava’u Adası, Utelei Köyü.

Uzaktan yerliler koşarak geliyor: “Ada tutuştu, yanıyor”. Dumana koşuyorlar. Fonda “Gümptt” diye bir ses. Sebastian maymunla ağaçtan düştü, ikisi de hâlâ meyveyi bırakmıyor.

– Leen, çekin bu ikisini videoya. “İnsanın doğaylan olan savaşı” diye TRT’de yayınlarsınız. Sebastian, nasıl bakıyon oğlum bana? Dur gelme, dur, bırak len boğazımı. Sebasti… Eşşediennnnnnn…

Yurdum Manzaralar

KEDİ KIZ (Kedi Kız Raziye'ye)

Kedi kız Türk olaydı.

Şimdi, bunun aile biraz örfüne, ananesine bağlı diyelim. Ankara Keçiören'de yaşıyorlar. Seçim dönemlerinde üç kat fazla olmak üzere Melih Gökçek, bunlara devamlı erzak, kaçak kömür falan yolluyor.

Kedi kızın, kedi kız olduğunu aile biliyor ve kıza izin de vermiş. "Kızım mademki kostümlü kahramansın, öyle belediyede falan sigortalı bir iş bulana kadar kedi kızlık yapabilirsin" demişler. Sadece baba, martta dışarı salmıyor bunu. Onun dışında çıkıp kahramanlık yapabiliyor.

Orijinal kedi kızın kostümü de maşallah sırf fetiş. Deri, dar kıyafeti vücuda yapışıyor, kıvrımlar belli. Fermuar, kırmızı ruj... Kız, o kıyafetle dışarı çıksa bütün Keçiören damlarda kedi kız arar. Bir de yakalarlarsa yüklü miktarda kedi yemi alıp eve götürürler, evde beslerler kızı, salmazlar. Aile mutaassıp, ne yapsınlar? Kızı ya kısırlaştırıp salacaklar ya da "Kızım bu kıyafetle kahramanlık olmaz, pavyona düşersin alimallah" diyerek kedi kıza şöyle bir kıyafet ayarlayacaklar:

Çiçekli Sümerbank basması bir pantolon, tercihen şalvar. Üstüne pazen bir gömlek ve yünden örülmüş uçuk mavi bir yelek (Türkan Şoray kirpiği modeli, evden çıkınca düğmelerini açıyor). Bir başörtüsü, Vakko taklidi ama türban tarzı bağlanmamış. Lastik siyah ayakkabı...

Akşam çatıya çıkarken, anne, "Kızım 'Bismillahi mecrihayl' oku, işin rast gider" diyor.

Kedi kız Türk olaydı, böyle olurdu diyorum Raziye.

Yurdum Manzaralar

GÖREVİMİZ TEHLİKE

Nınınıııım nınınıııım nınınıııım nı nım.

Nım nım nım nım nım nım nım nım, nım nım nım nım nım nım nım nım.

Görevimiz tehlikenin müziği, elektrosazla çalınıyor.

Arabanın teybine kaset koyuyorlar.

Teypten davudi bir ses yükseliyor.

Şöyle başlıyor:

– Senin görevin Ethan... Eğer kabul edersen.

Nereye kabul etmiyorsun, hele bir yapamıyorum de, adamı çizerler valla.

– Rusya'ya gidip, nükleer santralde, gizli bir operasyon yapmanı istiyoruz.

Teypten dumanlar çıkıyor ve kaset kendini yok ediyor.

O yüzden çıkma teyp kullanıyorlar. Her seferinde, çalıntı malıntı, bir şey takıyorlar araca. Yoksa her seferinde, sıfır teybe maaş yetmez.

– Evet Ethan, görevi kabul edersen, görevin Rusya'ya gidip nük- leer reaktörü yok etmek.

– Amirim, harcırah alabilecek miyiz?

– O ne?

– İşte yol için, masraflar falan için...

– Her neyse al, bir an önce git Ethan.

Üç saat sonra yeni kaset:

– Ethan, yola çıktın mı?

– Yok. Efendim, bu harcırah belgelerini doldurdum. İdari işlere onaylattıktan sonra, harcırahı alıp çıkayım, dedim.

– Ethan, acele et lütfen! (Teypten duman çıkıyor, kaset kendini imha etti.)

Ertesi sabah yeni kaset:

– Ethan, şu anda bu kasedi dinlediğine göre Moskova'dasın, Leningrad Üniversitesi'nin orada olmalısın.

– Tam olarak değil.

– Nasıl?

– Abi, bizim pasaporta vize başvurusu yaptık, onu bekliyoz. Bi de "Harcırah önümüzdeki hafta çıkar" dediler.

– Ethan, böyle bekleme şansımız var mı? Adamlar nükleer bomba yapıyor, diyorum. Sense yolluk, harcırah diyorsun. Delirtme adamı.

Duman…

Ertesi sabah:

– Ethan, reaktörün ana merkezine, belinde kablolarla falan sarkacan. Hiç yere dokanmadan, dönüp şifreyi açacan. Yerde alarm var. Çok havalı bir sahne olacak.

– Amirim, benim belde fıtık var. Jack inse olur mu?

– Niye ben iniyom oğlum? Her pis işe biz koşalım ama sen puan topla. Kendin in.

– Bu kabloyu nereden bulacağız patron? (Bu arada kendi kendine: “Ulan kasetten diyalog kuruyoz”.)

– Ulus’a bi baktır. Orada yoksa, Samanpazarı’nda Bulgar pazarı var, oradan aldırırsın. Ulan adamın sinirini bozma, ne bileyim nereden bulacağını kabloyu. Ethan, sen çok değiştin, eskiden direkt gidip görevini yapardın, şimdi bin türlü mazeretin var. Bürokrasi... Çok tadım kaçıyo.

– Amirim, öyle deme. Benim emekliliğe bi sene kaldı. Rusya’da çizdirmeyelim kestaneyi.

Yoğun duman…

Bir gün sonraki kaset:

– Evet, Ethan Hawk, on beş dakika sonra reaktörün merkezinde olacaksın, başarılar. Sayende, ertesi gün üretecekleri nükleer bomba başarısızlıkla bitecek. Ana havalandırma kapağından giriyorsun değil mi?

– Tam olarak değil müdürcüm.

– Ethan?

– Abi, affedersin. Bugün bizim hala oğlunun sünneti vardı. “Hayatta bırakmam, ölümü öp” felan dedi. Annemgil de şeyetti. Şimdi yola çıkarsam herkese ayıp olacak. İnşallah haftaya beni yolculayacaklar. Ben haftaya bir konuşurum, reaktördeki arkadaşlarla çözeriz o dediğin işi, inşallah.

– Allah belanı versin Ethan.

Kesif duman...

Nımmmmmıım nımmım.

Nımmmm.

VEDA

Öncelikle, “Biz Türkler, birkaç milyon Ermeni’ye soykırım yaptık ve otuz bin de Kürt öldürdük” diyerek buradan Nobel Edebiyat Jürisi’ne göz kırpmak istiyorum. “Allah belanı versin” diyen varsa, bana demeyeceksin onu, başkasına diyeceksin güzelim.

Şimdi, bu millet harbi insandır ve iyi bir millettir. Çocuk gördü mü, gözleri ışıldar ve hemen öpmek ister. İnsanlık doludur. Yolda kalsan yardım ederler. İhtiyaç içindeysen koşarlar. Senin derdin, onun derdi olur. Bir türküyle gözleri dolar, bir oyun havasında pistler dolar.

Bunca kriz gerçekten teğet geçti. İyi yönetildiğimizden değil; kirasını ödeyemeyenin babası eve aldı, maaşı olmayana anası yemek yaptı, herkes omuz omuza verdi. Krizi en az hasarla atlatan ülke olduk.

İnsandır bu ülkenin halkı. Has, içten, iyi insandır.

Avrupalı; çocuk sevmez, mutsuz, soğuktur. (“Yok, mutlu” diyen varsa uluslararası mutluluk araştırmalarına baksın.) Amerikalı; çıkarsız iş yapmaz, fil gibi tüketir, dünyada bir kendi var sanır, acımasız ve kapitalisttir.

Severim ülkemi de, insanımı da.

Misal, simitle ayranı çok severim.

İzmir’i, Ege’yi ayrı severim.

Güneydoğu’da el ele dolaşan sağlam erkek arkadaşları severim. O kadar teklifsiz, içtenlik doludur. Biraz sevsinler seni, hemen çiğköfte yoğururlar.

Karadeniz’in yurt sevgisini, doğallığını, aklını severim. Hamsi- sini de...

Erzurum’un dadaşı, kıtlaması; Elazığ’ın gakkoşu...

Trakya tarafına gittin mi... Nasıl çalışkandırlar, arı gibi.

Akdeniz'in doğası, kırmızı yanaklı, gürbüz, sümüklü çocukları, keçileri, masmavi denizi... Emin olun, maki bitki örtüsünü bile severim.

Ankara'yı sevmem pek. Politikacısı, yolsuzluğu, kara para aklaması... Bir seçim sonrasında, arkadaşım, "Ankara, tecavüzcüsüyle evlendi" demişti. Doğru. Eski TBMM, Anıtkabir var da en azından onlarla avunuyoruz.

İstanbul da kötülükte geri kalmaz Ankara'dan. Allahtan orada da Osmanlı'dan izler var da... Bir de Kulelim, boğaz, lüfer, istavrit var. Baktıkça kötülüğü unutuyoruz biraz.

Denizli'de adres sor, yüzleri güler sana. Mola ver yolda, tüm Ege üzümünü sunar sana. Ayvalık mis gibi zeytin kokar, Demirci mis gibi halı.

Ülke insanlık kokar, insanlık.

Öte yandan...

Ankara'dan yola çıktım; geçen dört ayrı arabadan yola çöp, poşet, teneke kutu attılar. Muğla'da Azmak'a gittim, müthiş bir doğal güzellik koruma alanı, baktım içine çöp atmışlar.

Yollara tükürürüz, neredeyse hiç kitap okumayız, işimizin hakkını vermeyiz. Dürüst olalım. Nasıl çalışırsak çalışalım, maaş bizim hakkımız zannederiz. Trafikte yol vermeyiz, hemen kapışırız.

Sevdiğimiz olur, o bizi sevmezse öldürürüz. Kadınla yaşamayı bilmeyiz, yalnız bırakırız onu. Çalışma hayatına sokmayız, ona gereksiz parlarız. Sporun spor olduğunu unuturuz, sıraya girmeyi bilmeyiz. Yahu dürüst olalım.

Japonya'nın neredeyse tamamında, yollarda kaldırım yok, biliyor musunuz? Sadece bir çizgiyle ayırıyorlar yayaların yolunu. Yaya rahat yürüyor, biliyor başına bir şey gelmeyeceğini. Bizde adam kaldırıma park ediyor arabasını, otobüs durağına arabayla dalıyor.

İçerideki tüm o eleştiri bunlara. Yoksa Türklüğe değil. Ben herkesten çok seviyorum bu ülke insanını ve bu güzel yurdu.

Türk dediğim de Kürt, Çerkez, Ermeni, Boşnak, Sünni, Alevi, Musevi, Yahudi, Rum, Laz, Hıristiyan, Göçmen, Süryani, kim varsa bu ülkede; anladınız siz onu. Bu bayrağı seven tüm cankuşlar, çok şey öğrendik birbirimizden, çok sevdik birbirimizi. Aynı denize baktık, aynı güneş doğdu üstümüze, aynı ayı seyrettik hülyayla. Aynı depreme üzüldük.

Hepimiz biriz.

İyiyiz ama bir yandan da yanlışız.

Bu kırk yabancı şahsiyet, hayatta Türk olamazlar. En azından bir kulpları kırık, iğreti olurlar.

Akıllılara, “Okuyun, gülün, dersleri çıkarın” diyorum. Ortalamaya, “Gülün sadece” diyorum. Geriye kalanlara da diyorum ki “Alınmayın, bozulmayın”. Bana yazmayın, “Şu eksiklerimizi düzeltelim de daha iyi bir ülke olalım” diye çaba gösterin diyorum.

NOT: Kitap on altı yaş üstü için, bunu ben belirledim. Çünkü gerçek bir kitap, mizah var. Her şeyin orijinalini yazdık. Gençler on iki–on üç yaşlarında öğreniyorlar ama yine de biz abiliğimizi yapalım. E, yanlış anlar bizi ufaklıklar; özenirler başka yerlere, insanlara. Erken olur on altı öncesi. Çocuk analitikse daha önce okutun, siz karar verin ana baba olarak. Kulpu kırıklara bakıp kırık olmayanlarla ilgili de yanlış düşünmesin çocuk.

Yani bunlar kulpları kırık olan Türkler.

Bu kitabın çıkması için emek gösteren Elma ve İzgören ekibine, Tuba ve Tuğba’ya ayrıca teşekkür ediyorum.

Sevgiler

Şerif

Mayıs 2010

[1] Antep’e özgü bir çeşit ayakkabı.